

ב"ה • ערב שבת קודש פרשת נשא • י' סיוון, ה'תשפ"ה

1603

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

308360 / Halberstam Chaim b.

חלוקת דולרים, י"ג ניסן תשמ"ט

הדרך הקלה לפעול על יהודי: באמצעות לימוד התורה
התוועדות עם הרבי
'תורתו של משיח' ו'משה קיבל תורה' סוללים דרך עבורנו
אור וחיות
אני אומנם 'כלום', אך ההצלחה תלויה בי
שולחן שבת חסידי

נמצאים אנו בימי התשלומין של מתן תורה, ימים להם ייחס הרבי חשיבות מיוחדת, כפי שניתן לראות בשיחות הקודש, ובהתוועדויות שערך הרבי לרגל "ב סיוון, סיום ימי התשלומין.

זהו זמן מתאים ומוכשר להשלים ולהביא שלמות נוספת ב'קבלת התורה' של חג השבועות, כך שתותיר רושם על כל השנה בהוספה בלימוד ובשיעורי תורה.

ב'התוועדות עם הרבי' מעורר הרבי על חשיבות לימוד התורה בהבנה ראויה. עד כמה עלינו לתת תשומת לב לכך, הן בעבודת השם האישית והן בעבודת הפצת היהדות.

במדור 'שיעור בלקוטי שיחות' נחשף למבט מזווית ייחודית על החידוש שנפעל בעולם במתן תורה, מתוך ביאור ייחודי ברמזי קורבנות הנשיאים המוזכרים בפרשה.

במדור 'אור וחיות' נלמד אודות סדר קבלת התורה המוזכר בראש פרק א של פרקי אבות. בין שורות המאמר נחכים בהבנת התהליך של קבלת התורה, ובהשפעה העצומה שיש לכך על חיינו.

במדור 'שולחן שבת חסיד' מוגש רעיון חשוב ומעורר, גם הוא על בסיס הפרק השבועי בפרקי אבות. נצלו את התוכן להפיכת שולחן השבת בביתכם להתוועדות חסידית פעילה.

בברכה שנזכה לגילוי של "תורה חדשה מאיתי תצא", בביאת המשיח תיכף ומיד ממש.

03 בימי התשלומין של מתן תורה צריכה להיות עיקר ההדגשה על לימוד התורה כשלעצמו; גם בעבודת ההשפעה על הזולת, הדרך הקלה לעשות זאת היא באמצעות לימוד התורה בהבנה והשגה. כך ה"נשא את ראש" פועל 'נשיאה' ורוממות גם בכל הגוף • **התוועדות עם הרבי**

04 רשימת הפריטים מהם מורכבים קורבנות הנשיאים לרגל חנוכת המזבח והמשכן, נושאת משמעות רבה – לא רק לזמנה, אלא גם עבור כל אחד מאיתנו. היא מלמדת אותנו כיצד בוחנים השפעה אמיתית והבאת קדושה בחיינו ואל העולם • **שיעור בלקוטי שיחות**

12 על מה התבטא הרבי כי 'הוא עשה את הדבר הנכון? ומה המחיש לרב דערען שבניין בית חב"ד נעשה 'על ידי הרבי? – החובה לקחת אחריות, להפסיק להישען על אחרים, ולהבין: ההצלחה תלויה בי • **שולחן שבת חסידי**

14 מהי ה"תורה חדשה" שתתגלה על ידי משיח? ואיך "רוחו של משיח" ש"מרחפת על פני המים" שייכת לקבלת התורה על ידי משה רבינו? – נתינת הכוח לעבודת השם המרומזת בדברי המשנה הראשונה של פרקי אבות • **אור וחיות**

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

פרקי אבות – 16 • עת לדעת – 17 • לוח חב"ד – 18
• שניים מקרא – 19 • זמנים ושיעורי השבוע – 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מ"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 7474-0793 • ISSN "גיליון 1603
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותורגמו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע

פעולות מעשיות 'מרוממות' את איברי המעשה; כש'מונחים' בתורה 'מתרומם' הראש, ובדרך ממילא 'מתרומם' הגוף כולו

מיוחדת; אך כאשר מדובר אודות לימוד התורה באופן של הבנה והשגה - הרי להיותו אדם שכלי, שמעוניין וחפץ בעניינים שכליים, נקל יותר לפעול עליו להעסיק את שכלו בשכל התורה.

מובן וגם פשוט, שיש להבהיר לו שאינו יוצא בכך ידי חובתו. שכן התכלית והמטרה של לימוד התורה היא - "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה", קיום כל תרי"ג מצוות התורה, ושבע מצוות דרבנן; אך כיוון שאי אפשר להתחיל בקיום כל העניינים בעת ובעונה אחת, ומתחילים בעניין אחד, הרי בבואנו מ"זמן מתן תורתנו", עניין זה הוא לימוד התורה, שבזה נקל יותר לפעול; והרי "מצווה גוררת מצווה" עד שיבוא לקיום כל התורה ומצוותיה בשלמות.

עניין זה קשור גם עם פרשת השבוע "נשא את ראש", וכן עם הפרשה שהולכים לקרוא בתפילת מנחה - "בהעלותך את הנרות":

"נשא" - הוא עניין של הגבהה והרמה, ו"נשא את ראש" פירושו - שמגביהים ומרימים את בחינת ה"ראש".

כלומר: כאשר הפעולה עם הזולת היא בנוגע לעניין של מעשה בפועל - הרי זוהי 'הגבהה והרמה' של איברי המעשה שלו, מה שאין כן כאשר פועלים עליו לעסוק בתורה - הרי זהו עניין של הגבהה והרמת הראש, שנעשה 'מונח' בתורתו של הקב"ה, ובדרך ממילא נעשית כבר הגבהה והרמת הגוף כולו.

וזהו מה שלאחר "נשא את ראש" קורין בתורה "בהעלותך את הנרות" - שהדלקת "נר ה' נשמת אדם" שבו, היא באופן של "שלהבת עולה מאליה". כי כאשר הפעולה היא באופן של "נשא את ראש", בלימוד התורה בהבנה והשגה, אזי אין צורך ביגיעה והשתדלות מיוחדת לחזור ולדבר עימו עוד פעם ועוד פעם, שכן, כאמור, מאליה יימשך ללימוד התורה וקיום מצוותיה, מבלי שיצטרך ליגיעה והשתדלות נוספת.

כלל יום טוב ומועד יש עניין השייך אליו באופן מיוחד, וכאשר נמצאים בימי התשלומין של היום טוב, מובן שעיקר ההדגשה צריכה להיות בנוגע לחידושו המיוחד של יום טוב זה.

ובנוגע לענייננו, כאשר נמצאים בימי התשלומין של חג השבועות, עיקר ההדגשה היא בנוגע לעניין התורה. שכן עניינו המיוחד של חג השבועות הוא - "זמן מתן תורתנו".

ונקודת העניין: "זמן מתן תורתנו" צריך לפעול אצל כל אחד ואחד מישראל, מהגדול שבגדולים עד לקטן שבקטנים, שיהיה 'נוגע לו' לימוד התורה כשלעצמו. כלומר, לא בשביל איזו כוונה ותכלית אחרת, כי אם עצם עניין הלימוד וההבנה בתורה.

לכאורה, יכול משהו לטעון: 'למאי נפקא מינה' [= 'מה זה מִשְׁנָה?'] אם הוא מבין את התורה או לא? ומהו ה'רעש' על כך שאינו מבין עניין בתורה? הרי מדובר אודות חוכמתו ורצונו של הקב"ה, ומהו הפלא שאינו מבין אותה? אדרבה, טוען הוא: ההתיימרות להבין בשכלו את התורה, שהיא חוכמתו ורצונו של הקב"ה, היא "חוצפה" הנובעת מ"גאוה"...

והמענה לזה: התורה היא אמנם חוכמתו ורצונו של הקב"ה, אך במתן תורה נתנה הקב"ה לבני ישראל, כדי שילמדו ויבינו את התורה בשכלם והבנתם הם דווקא.

לכן, כאשר בא "זמן מתן תורתנו" מדי שנה בשנה, צריך יהודי "לקבל" את התורה בפנימיות. כלומר: שהלימוד וההבנה בתורה יהיה דבר ש'נוגע לו' בפנימיות.

עניין זה נוגע גם כן לעבודת הפצת היהדות:

כאשר רוצים לפעול על יהודי להתקרב ליהדות, תורה ומצוותיה, באמצעות ה"מבצעים" וכו', הרי ישנה דרך קלה יותר: להשפיע עליו ללמוד תורה באופן של הבנה והשגה.

ובפשטות: כדי לפעול על יהודי לקיים מצווה מתוך קבלת עול, דרושה יגיעה והשתדלות

קורבנות הנשיאים

בסוף פרשת נשא מפורטים בתורה קורבנות הנשיאים. אלו הם קורבנות שהקריבו נשיאי השבטים לרגל חנוכת המשכן והמזבח. במשך שנים עשר ימים רצופים, מראש חודש ועד י"ב בניסן, בכל יום הקריב נשיא שבט אחד.

מה שמעניין מאד לגלות, ועל כך התעוררו דיונים מרתקים רבים, הוא שלמעשה מדובר על אותה רשימת קורבנות שחוזרת על עצמה יום אחר יום. במדרש¹ מסופר שנשיא שבט יששכר, נתנאל בן צוֹעַר, היה זה שהגה את הרכב רשימת הפריטים שהוקרבו לחנוכת המזבח.

הרעיון של נשיא יששכר מצא חן כל כך בעיני שאר הנשיאים, שהם קיבלו אותו כפי שהוא והקריבו אותו כל אחד בתורו. ולא רק זה, אלא שהם העניקו לו את הכבוד להקריב ביום השני, מיד אחרי נחשון בן עמינדב, שכובד להקריב ראשון בזכות מסירות הנפש שלו כשקפץ לים סוף².

מה שמעניין לא פחות הוא מה היה באותה רשימת קורבנות, שהכילה מגוון של קורבנות מסוגים שונים - כמו מנחה, קטורת, עולה, חטאת ושלמים.

הבה ונקרא את רשימת הפריטים מהפסוקים³:

(1) קֶצֶת כֶּסֶף אַחַת, שְׁלִשִּׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ
(2) מִזְרֶק אֶחָד כֶּסֶף, שִׁבְעִים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ
שְׁנֵיהֶם מִלֵּאִים סֹלֶת בָּלוּלָה בִּשְׁמֶן לְמִנְחָה.

(3) כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב

מִלֵּאָה קֹטֶרֶת.

(4) פֶּר אֶחָד בֶּן בָּקָר (5) אֵיל אֶחָד (6) כֶּבֶשׂ אֶחָד בֶּן שָׁנָה
לְעֹלָה.

(7) שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד

לְחַטָּאת.

(8) בָּקָר שְׁנַיִם (9) אֵילִם חֲמִשָּׁה
(10) עֲתוּדִים חֲמִשָּׁה (11) כֶּבֶשִׁים בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה
לִזְבַּח הַשְּׁלָמִים

מדוע הנשיאים כולם ראו ברשימת הקורבנות הזו מודל מושלם לחיקוי? - במילים אחרות: האם יש משמעות רעיונית או סמלית לרשימת הפריטים הזו? למפרט הקורבנות ולהרכב המסוים הזה? מה מסתתר מאחורי הרשימה המפורטת הזו?

1. רש"י בשם רבי משה הדרשן.

2. מדרש רבה, במדבר, יג.

3. במדבר, ז, יג-יז.

בלקוטי שיחור

קורבנות להיים

רשימת הפריטים מהם מורכבים קורבנות הנשיאים לרגל חנוכת המזבח והמשכן, נושאת משמעות רבה – לא רק לזמנה, אלא גם עבור כל אחד מאיתנו.

היא מלמדת אותנו כיצד בוחנים השפעה אמיתית והבאת קדושה בחיינו ואל העולם.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק יח, שיחה חמישית לכרשת נשא

הרמזים

אם פותחים את המדרשים, ואחריהם את דברי המפרשים - רואים שלל פרשנויות שונות, שכל אחת מהן מראה איך אין שום דבר אקראי או סתמי ברשימת הקורבנות הזו, וכיצד כל פרט, סוג, מספר וכמות מתוך הרשימה רומזים למושג או אירוע בעלי משמעות מיוחדת בהקשרים יהודיים היסטוריים או רוחניים.

כך לדוגמה אנו קוראים במדרש: **"מזרק אחד כסף - כנגד התורה המשולה בִּין, ולפי שְׁדָּרָה הִין לשתות במזרק. שבעים שקל בשקל הקדש - כָּשִׁים שִׁין חֲשֹׁבֹנוּ [הערך המספרי של המילה "יין"] שבעים, כֶּף יש שבעים פנים בתורה. אחד - שְׁדָּרִי תורה שכתב וְדָרִי תורה שפעל פה כלם נתנו מרעה אחד, כלם א-ל אחד אֲמָרן לְמִשָּׁה מְסִינִי. לָמָּה הָיוּ שֶׁל כָּסֶף? כְּנֶגֶד התורה, שְׁנֹאֲמַר בָּהּ: אֲמָרוֹת ה' אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת כָּסֶף צְרוּף".**

"בדעת זקנים", פירושם של בעלי התוספות על התורה⁴, הקערה והמזרק רומזים למשה רבינו ומשפחתו: **"קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה - כנגד יוכבד, שהיתה בת מאה ושלשים שנה. מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש - כנגד משה, שהיה שקול כשבעים זקנים. שניהם מלאים - יכול אהרן אינו כמוהו? תלמוד לומר: שניהם מלאים שניהם שוים".**

"החתם סופר" מראה לנו רמזים במילים עצמן, שמכילים סוג של נבואה על קורות העתיד של עם ישראל⁵. הוא כותב ש"שניהם מלאים סלת" אלה ראשי התיבות של **שם ו-ס**, רמז לכך שעם ישראל עלה בגורלו של **השם**, ואילו אומות העולם ניתנו לשליטת "השרים" ובראשם המלאך שאותו

מכנים סמך-מם. והמילים "בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה" הן ראשי תיבות של "בבל".

אך הפרשנות המפורטת והמעניינת מכולן היא זו שמביא רש"י⁷, בה משולבים רמזים שקשורים לערכי הגימטריה, לכמויות ולמספרים:

קערת כסף. מנין אותיותיו בגימטריא תתק"ל [930], כנגד שנותיו של אדם הראשון. שלשים ומאה משקלה. על שם שבשהעמיד תולדות לקיום העולם, בן ק"ל [130] שנה היה.

מזרק אחד כסף. בגימטריא תתק"ך [520], על שם נח שהעמיד תולדות בן ת"ק שנה. ועל שם עשרים שנה שנזרה גזרת המבול קדם תולדותיו. שבעים שקל. כנגד שבעים אמות שיצאו מבניו.

כף אחת. כנגד התורה שנתנה מידו של הקדוש ברוך הוא. עשרה זבב. כנגד עשרת הדברות. מלאה קטרת. גימטריא של קטרת תרי"ג [613] מצות.

פר אחד. כנגד אברהם, שנאמר בו "ויקח בן בקר". איל אחד. כנגד יצחק, "ויקח את האיל".

כבש אחד. כנגד יעקב, "והבשבים הפריד יעקב". שיעיר עזים. לכפר על מכירת יוסף, שנאמר בו "וישחטו שיעיר עזים".

לזבח השלמים בקר שנים. כנגד משה ואהרן, שנתנו שלום בין ישראל לאביהם שבשמים.

אילים כבשים ועתודים. שלשה מינים, כנגד כהנים ולוים וישראלים, וכנגד תורה נביאים וכתובים. שלש חמשים, כנגד חמשה חמשים, וחמשת הדברות הכתובין על לוח אחד וחמשה הכתובים על השני.

כדי לעשות סדר בדברים, נשבץ אותם בטבלה:

4. שם.

5. על הפסוק.

6. נשא, מ.

7. שם, יט-כג.

הפריט	רמז ל...	מאפיינים	רמז ל...	סוג הקורבן
קערת כסף + סולת	אדם הראשון	"קערת כסף" בגימטריה 930 משקל 130	שנות חייו הגיל בו נולד שת, אבי האנושות שנותרה לאחר המבול	מנחה
מזרק כסף + סולת	נח	"מזרק אחד כסף" בגימטריה 520 משקל 70	הגיל בו הפך לאבא + מספר השנים שחלפו מהמבול עד לידת ילדיו שבעים האומות שיצאו מצאצאיו	

הפריט	רמז ל...	מאפיינים	רמז ל...	סוג הקורבן
כף זהב + קטורת	התורה	"כף" - כף יד משקל 10 "קטרת" בגימטרייה 613 (לפי צופן א"ת ב"ש)	מידו של השם עשרת הדיברות תרי"ג המצוות	קטורת
פר	אברהם אבינו	-	הפר שהגיש אברהם לאורחיו	עולה
איל	יצחק אבינו	-	האיל שהוקרב במקומו בעקדת יצחק	
כבש	יעקב אבינו	-	עבודת יעקב עם הכבשים של לבן הארמי	
שעיר עיזים	יוסף הצדיק	-	השעיר שנשחט ובדמו נטבלה כתונת יוסף	חטאת
בקר	משה ואהרן	מיועדים לקורבן שלמים	משלימים בין עם ישראל לקדוש ברוך הוא	שלמים
אילים, עתודים וכבשים	שלושת המעמדות בעם ישראל: כוהנים, לוויים וישראלים שלושת חלקי התורה: תורה, נביאים וכתובים	3 סוגים * 5 פריטים מכל סוג	5 חומשים בתורה + 5 הדיברות על אחד מלוחות הברית + 5 הדיברות הנוספים על הלוח השני מלוחות הברית	

לפני כן אנחנו יכולים להבחין שניתן לחלק את הטבלה הזו לפי שני צירים מובחנים:

מיד ניכנס לנסות לפענח את הערכים והרעיונות שמאחורי כל הרמזים האלה, אבל עוד

לפני תורה מתחילת תורה	אדם הראשון	קערת כסף + סולת	דומם או צומח
	נח	מזרק כסף + סולת	
אחרי תורה מתחילת תורה	התורה	כף זהב + קטורת	חי
	אברהם אבינו	פר	
	יצחק אבינו	איל	
	יעקב אבינו	כבש	
	יוסף הצדיק	שעיר עיזים	
	משה ואהרן	בקר	
	שלושת המעמדות בעם ישראל: כוהנים, לוויים וישראלים שלושת חלקי התורה: תורה, נביאים וכתובים	אילים, עתודים וכבשים	

בהמת חולין, דבר של חול, ולעשותה קורבן להשם, באופן כזה שייראה בעיני בשר כיצד היא נעשית דבר של קדושה, על ידי הקרבתה על גבי המזבח ואכילתה על ידי "אש [יורדת] מן השמיים".

הבה נחשוב: מה באמת ההבדל המהותי בין עם ישראל לכל שאר מיליארדי האנשים בעולם? הרי כולנו, כל בני האדם, אוכלים וישנים, יוצאים לעבודה, מקימים משפחה, מפחדים מאותם דברים ונהנים מאותם דברים.

נכון, עם ישראל קיבל את התורה, יש דברים שרק ליהודי אסור לעשות וכאלה שרק יהודי מצווה לעשות. אך האם זהו הבדל מהותי? האם כל ההבדל בינינו לבין שאר כל העמים הוא בכמות המצוות והאיסורים?

התשובה כמובן שלילית. קיים הבדל מהותי ויסודי בין יהודים לשאר בני האדם: עם ישראל הוא "גוי קדוש", הוא עם שמלכתחילה הוא לא חלק מכל העולם, אלא הוא **מרומם ונבדל** ממנו.

אצל כל אדם אחר בעולם, ההישגים האישיים הם המדד להצלחה בחיים והם המטרה והתכלית. יפני או טורקי שחונן בכישורונות ויכולות מסוימים, ורותם אותם כדי לדאוג לשמירה על האקלים, לפתח תרופות או טכנולוגיות משוכללות, בהחלט ממלא בכך לחלוטין את המשימה שהשם נתן לו.

אבל לנו יש ייעוד אחר ושונה בתכלית, אנחנו "גוי קדוש". יהודי שפיתח תרופה, כתב שירים נוגעים ללב או הקים חברת הייטק ששינתה את העולם, לא התחיל בכלל לממש את הפוטנציאל שלו. הוא לא בא לכאן כדי לשפר את העולם, אלא כדי לחבר את העולם אל הקדושה **שמעבר לעולם**, אל הקדוש ברוך הוא.

ברור שמותר ליהודי, ואף חובה, לפרנס את עצמו, וברוב המקרים התורה לא דורשת מאיתנו פרישות גמורה מחיי העולם הזה. אבל גם אם אנו אנשים עובדים, השאיפה האידיאלית שלנו היא למרכז את החיים סביב עבודת השם. יהודי צריך להיות מרומם מהמרדף אחרי ההנאות

אפשר 'לחתוך' את הטבלה לפי הסדר הכרונולוגי של הדמויות והאירועים שאליהם היא מרמזת - ולהבחין איך בתחילה רומזים לנו לאנושות בצורה אוניברסלית, בדמויות של אדם הראשון ונח, ואחר כך הרמזים עוסקים בקורות עם ישראל, מאבות האומה והלאה.

אפשרות שנייה היא לחתוך את הרשימה לפי סוג הפריט - בין הקורבנות הצמחיים והכלים, לבין בעלי החיים. בקטגוריה הראשונה נכניס את הקערה, המזרק והכף, שבתוכם היו הסולת למנחה ותרכיב הצמחים והסממנים לקטורת; ובקטגוריה השנייה נכניס את כל הקורבנות מן החי: הפרים, האילים, הכבשים, העיזים והתיישים.

האם יש קשר בין שני הצירים האלה? ואם כן, איזו משמעות אנחנו יכולים ללמוד מכך?

החידוש של המזבח

כדי להתחיל להרים את המסך ולהבין את הצפונות המסתתרות מאחורי קורבנות הנשיאים, עלינו להבין איפה בכלל לחפש את התשובה. לשם כך, עלינו לזכור שאלה קורבנות שהוקרבו בחנוכת המזבח - ולכן, סביר להניח שהם קשורים ל'בשורה' המשמעותית הגדולה שהביא לעולם המזבח.

נחשוב: קורבנות הוקרבו הרבה לפני שבית המקדש הוקם. קין והבל כבר הקריבו קורבנות להשם. אם כך, ה'חידוש' התפיסתי שהתחולל עם הקמת המשכן ובניית המזבח הוא לא בעצם הקרבת הקורבנות. במה כן? - נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

החידוש והיתרון שבמשכן ובמזבח נרמז בפשטות באמירה בקשר למתן תורה, שבני ישראל יהיו "ממלכת כוהנים וגוי קדוש"^א, ולכן יינתן להם גם סוג המצוות אשר קובעות קדושה בחפץ המצווה עצמו, עד שגם "בן חמש למקרא" מבין ו"רואה" שחפצים אלו נעשו קדושים.

החידוש והיתרון במשכן בכלל הוא, כמפורש בפסוק: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - עשיית מקום שתהיה בו השראת השכינה בגילוי, עד אשר המשכן עצמו יהיה "מקדש", דבר מקודש.

וכן הוא גם החידוש והיתרון במזבח שבמשכן, שביכולתו של כל יהודי ליטול

א. יתרו יט, ו.

ב. משא"כ במצוות צדקה וכיו"ב שאין קדושה בהמעות.

ג. תרומה, כה, ח.

ד. כשמו ("ועשו לי מקדש"). וראה עירובין בתחלתה.

ה. רש"י ויקרא א, ז. במדבר ד, יג.

האווירה היא אווירה של 'מעבר לעולם'. סעודת שבת ממחישה ומגלה שאנחנו "גוי קדוש".

נשים לב: זה שארוחת ערב רגילה לא נראית כמו סעודת שבת, לא אומר שרק סעודת שבת קדושה. להפך, היא נותנת לנו חרך הצצה למהם באמת חיים יהודיים, גם בסתם יום של חול. גם אם אנו לא מרגישים או רואים את זה בעיניים, בכל פעולה יהודית שלנו אנחנו מקדשים ומשנים מבפנים את החומריות, את עצמנו ואת העולם.

ומבין כל המכלול של חיי עבודת השם, יש תחום אחד שמסמל בצורה המוחשית מכל את הכוח הסגולי הזה שיש רק לנו, לקדש ולהחיות בחיות אלוקית אפילו את הדומם. התחום הזה הוא הקרבת הקורבנות.

כפי שכבר אמרנו, כבר משחר ההיסטוריה בני אדם הקריבו להשם קורבנות. אבל אלה לא אותם קורבנות כמו הקורבנות שהוקרבו על גבי המזבח שהוקם במשכן, ואחריו בבית המקדש. רק כשהוקם המשכן ונבנה המזבח, ירדה אש מן השמיים ואכלה את הקורבנות, ונותרה⁸ שם גם בשנים שלאחר מכן. אש שמימית זו היא הביטוי החזק ביותר לכך שהקורבן התקדש והתעלה אל 'מעבר לעולם'.

נחשוב על משפחה החיה בכפר קטן בגליל בזמן המקדש. בני המשפחה מגדלים עדר כבשים, ומפיקים מהן חלב, צמר ובשר. הכבשים הן חלק בלתי נפרד מהחיים החומריים שלהם.

והנה, הגיע זמן העלייה לרגל. כמה ימים קודם, יוצא אבי המשפחה לחצר, בוחר כבש גדול ושמן, ומצביע עליו כקורבן. לאחר מסע ארוך, הם מגיעים לירושלים עיר הקודש, נטהרים ועולים אל בית המקדש, שם הם מרגישים מיד שהם במקום אחר, מרומם ומקודש, שבו השכינה הקדושה שורה ומציאות השם נוכחת בצורה גלויה וטבעית.

ואז הם מביאים את הכבש שלהם לידי הכהן, וצופים בתהליך פלאי. כבש רגיל מהעדר, שגדל איתם בבית והם טיפלו בו כמו שמטפלים בבהמה כמוהו - הוא מתקדש. הוא נשרף ומתאכל בלהבות האש השמימית הקדושה.

המעמד של הקרבת הקורבן גורם לכל המשפחה להסתכל אחרת על כל החיים. גם לאחר החג, כשהם חוזרים לביתם, הם רואים את

והמוצרים החדשניים שיש לעולם להציע, והרצון הפנימי של כל אחד מאיתנו צריך להיות לראות את ילדינו מתפתחים עם רגש של קדושה, עם רוממות מהעולם הזה, כשאהבת השם ויראתו הן מרכז החיים.

איך עושים את זה? איך מרימים ומקדשים את עצמנו ואת החלק שלנו בעולם? - באמצעות המצוות.

כאשר יהודי מקיים מצווה, הוא מחבר לקדוש ברוך הוא את עצמו, ואת החפץ שאיתו הוא עושה את המצווה. הוא וגם החפץ כבר לא אותו דבר, ה'אחר' הוא ממש לא כמו ה'לפני'.

נכון, לא בכל המצוות אפשר לראות את ההשתנות הזו בעיניים. כאשר יהודי נותן מטבע לצדקה לעני, המטבע ממשיכה להסתובב במעגל הסחר כאילו לא קרה כלום. העני נותן אותה למוכר במאפייה, המוכר מחזיר אותה כעודף לקונה אחר, ועל המטבע עצמה לא ניכר שום שינוי. אולי צדיק גדול עם ראייה מיוחדת יוכל לראות במטבע משהו אחר, אבל זה לא משהו מוחשי וניכר לעין גשמית.

אבל האמת היא שהתהליך הזה מתרחש בכל מצווה. ויש מצוות שבהן ההתקדשות ממש גלויה וניכרת לעין. כאשר סופר כותב את פרשת "שמע ישראל" על קלף, ואנו קובעים את המזוזה על פתח ביתנו - אי אפשר לטעות. חתיכת עור שאפשר אולי היה לייצר ממנה מוצרים אחרים, הפכה לחפץ קדוש שלעולם יישאר קדוש. כך גם הטלית, התפילין ובית הכנסת - כל אלה דברים שאנחנו 'לוקחים' מהעולם הזה, והופכים אותם לקדושים.

נחשוב על דוגמה נוספת.

ארוחת ערב רגילה של משפחה יהודית נראית בדיוק כמו ארוחת ערב של כל משפחה בעולם. נכון, כאן האוכל כשר, מברכים לפני ואחרי האכילה, ובמהלך הארוחה אולי יספרו סיפור חסידי. ייתכן שאם צדיק יעמוד ויצפה בארוחת הערב המשפחתית הזו, הוא יראה איך בוקעים ועולים מהשולחן ומהצלחות אורות עליונים ומלאכים שמחים. אך לעין רגילה לא ניכרת כאן הקדושה. אחרי הכול, מדובר כאן בארוחת ערב, כמוה אוכלת כל משפחה על פני הגלובוס.

אבל סעודת שבת היא לא ארוחת ערב. ניכר בה שיש כאן משהו אחר. מקיימים כאן מצווה, חוגגים כאן את האמונה בקדוש ברוך הוא, וכל

8. ראה יומא, כא, ב.

השם ותאכל¹, דבר המורה על השראת השכינה².

הרמז לכך הוא שבכלים עצמם ובקורבנות שבהם³ (המנחה והקטורת) לא ניכר בגלוי כל שינוי⁴.

ואילו הקורבנות מהסוג השני נרמזו בעולה, חטאת וכו' - אשר בהם עצמם ניכר בגלוי שמוקרבים ומשתנים על ידי העלאה וזריקה על גבי המזבח, "ותצא אש מלפני השם ותאכל⁵".

יש את הקורבנות שהובאו בתוך קערה, מזרק וכף; או, נכון יותר, הכלים שהכילו בתוכם מנחה וקטורת. אלה מייצגים את המצוות בהן אנו לא מרגישים התעלות מיוחדת ו'יצאה' ממעגל החיים אל מה שמעל ומעבר לעולם. הם מסמלים לפיכך עבודת השם שאין בה קדושה מוחשית וגלויה.

כך נראתה עבודת השם לפני הקמת המשכן: גם כאשר עשו פעולות רוחניות חשובות וגדולות כאלה ואחרות, למראה עיניים לא התחולל כאן מהפך. כמו הכלים שיישארו כלים שישתמשו בהם כפי שהם - גם במצוות ובקורבנות שלפני מתן תורה לא קרה משהו מוחשי, לא ראו בעולם עצמו שום השתנות מחול לקודש.

לעומת זאת, הקורבנות החיים עברו תהליך של שינוי אמיתי, משמעותי, מוחשי ובלתי הפיך. הפרים, הכבשים, האילים, העיזים והתיישים - הועלו כולם על המזבח, ונשרפו באש. הם

העולם אחרת. בכל פעם שהם אומרים ברכה על האוכל או נותנים צדקה לעני, הם מבינים שהלחם או המטבע מתקדשים ומשתנים.

זוהי המחשה מהמציאות לתפקיד ולשליחות המיוחדת שלנו כיהודים, בני אדם החיים בעולם הזה שנושמים את אוויר העולם הזה, אבל בעלי תפקיד ומשימה: להפוך את המציאות הגשמית למרחב חי ומואר של קדושה ואלוקות.

מדומם להי

לאחר שהבנו מה באמת התחדש בעולם ובעצם התפיסה של עבודת השם עם הפעלתו של המזבח והמשכן, נוכל להבין את המשמעות שעומדת מאחורי רשימת הקורבנות שהקריבו הנשיאים בימי החגיגות של חנוכת המזבח:

וכדי להביע ולהדגיש חידוש זה, הביאו הנשיאים שני סוגי קורבנות:

נתנאל בן צוער הבין שכדי להביע בצורה מוחשית את אותו רעיון שהתחדש עכשיו, עם הפעלת המזבח, צריך להציג **ניגודיות** בין המצב שהיה טרום המזבח לבין מה שקורה מעתה ואילך, כאשר המזבח עומד על תילו ואש מן השמיים יורדת ומאכלת את הקורבנות.

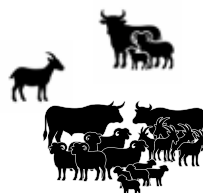
מה שממחיש את הרעיון הזה הוא החלוקה של הרשימה לפי הציר שהראינו בתחילה, בין הקורבנות הצמחיים והכלים, לבין הקורבנות שהובאו מן החי.

הביטוי הראשון להבדל הוא בצורת ההקרבה:

סוג הקורבנות הראשון נרמז בכלים, ובמנחה ובקטורת שבהם - והוא מרמז על הקורבנות שהוקרבו לפני המזבח שבמשכן.

גם אז היו מקריבים קורבנות, אבל בהקרבה זו לא התקיים "ותצא אש מלפני

אחרי המזבח

לפני המזבח

ו. רש"י שמיני ט, כד.

ז. בלשון החסידות - כלי שמכסה ומעלים האור שבתוכו.

ח. עפ"י יומתק יותר מה שרש"י מביא רמז לכל פרטי קרבנות הנשיאים, מלבד ב"סולת בלולה בשמן למנחה" שלא הביא שום רמז (אף שבבמדב"ר ישנם כו"כ רמזים בזה); כי [נוסף על מה ש"ל בפשטות, דהא שיש רמז בקרבנות הנשיאים מובן מזה שהכתוב מדייק להודיע מספר שלהם (עפ"י יומתק מה שהביא רש"י בהדבור-המתחיל גם תיבת "פר אחד", "איל אחד", "כבש אחד" - נוסף על מה ש"ל, שבו מרמז רש"י לפירושו לפני"ז (שם, טו) "פר אחד - מיוחד שבעדרו", שמוזה מובן, שגם ה"רמז" שב"פר אחד" (ועד"ז בהשאר) הוא לאיש מיוחד כו'. ולהעיר מרש"י פינחס (כח, יט) פרים - כנגד אברהם כו', אילים - כנגד . . יצחק, כבשים - כנגד יעקב כו'." ואכ"מ), או קרבנות שיש בהם חידוש כמו קטורת (ליחיד כו' - דהיתה הוראת שעה (רש"י שם, יד) וחטאת (לכפר על קבר התהום כו' - רש"י שם, טז) שאינה שייכת לנדבת המשכן (וראה רמב"ן (שם, יג) שגם החטאת הוראת שעה הוי. וראה רש"י שמיני י, טז-יז).

משא"כ "סולת גו' למנחה" שאין בזה שום חידוש ושינוי שיכריח לומר - גם ע"פ דרש הקרוב לפשט - שיש בזה רמז]

עיקר ההדגשה (והרמז) בקרבן זה הוא (לא כ"כ בגוף הקרבן, כ"א) בזה שהי' בכלי (וזה מפורש בקרא), כבשים.

התכנסות משפחתית פלוס אורחים, מלאה בדברי תורה, ניגונים חסידיים ואווירה מרוממת. גם כשיהודי 'סתם' נותן צדקה או אוכל ארוחת בוקר לשם שמיים, הוא מפיח חיים בכסף שלו, בעבודה שלו, בפרנסה שלו ובמזון שלו.

כשאנחנו, אחרי הקמת המשכן "ושכנתי בתוכם", עובדים את השם ומקיימים את המצוות תוך כדי החיכוך והעיסוק היומיומי עם העולם וכל אשר בו - אנחנו עושים דבר עצום שאולי לא חשבנו עליו. אנחנו הופכים את החול לקודש, את הדומם לחי.

ישראל והאומות

את אותו דבר אנחנו רואים אם נחתוך את רשימת קורבנות הנשיאים לפי הציר ההיסטורי, שבמרכזו החלוקה בין ישראל לאומות:

ובזה מבואר סדר הרמזים שבקורבנות הנשיאים בפירוש רש"י כאן, שמתחלקים לשני סוגים:

את העניינים ממין הדומם מפרש רש"י כרמזים על אדם הראשון ותולדותיו, נח ותולדותיו ושבעים האומות - בהם אין ניכרת בגלוי החיות והשראת השכינה;

ואת העניינים ממין החי הוא מפרש כלפי עם ישראל - החל מאברהם וכו' עד משה ואהרן, כוהנים לויים וישראלים.

לא צריך לחשוב הרבה כדי לראות זאת בביור: החלק הראשון של הרשימה, שכולל את המוצרים הדוממים והצמחיים, רומז לדמויות ואירועים הקשורים למין האנושי כולו, עוד לפני לידת עם ישראל.

ואילו החלק השני, שבו נכללים קורבנות בעלי החיים - מכיל רמזים השייכים אך ורק לעם ישראל, מהאבות הקדושים, התורה והמעמדות בעם ישראל.

ההקבלה ברורה: החלק הראשון מייצג את מה שהיה "לפני", לפני עם ישראל, לפני המשכן. אז, עבודת השם לא חוללה את השינוי בעולם עצמו. ואילו החלק השני בא להראות מה באמת

לא נשארו אותו דבר, ולא היה צורך בהסברים ובשכנועים כדי להבין את זה. פשוט ראו את זה בעיניים, בעשן הקורבנות ובאש השמימית ששרפה אותם.

לכן, הקורבנות האלה מסמלים את המהפך, את החידוש הגדול שהתחיל מחניכת המזבח. מעכשיו, אנחנו יכולים 'להקריב'. במובן הרחב ביותר, זה אומר שכל יהודי יכול לרומם את עצמו, ואפילו לקדש את העולם, את המציאות כולה ואף את החומריות. ובמילים אחרות: לא רק להביא משהו רוחני אל העולם, אלא לחולל בתוכו שינוי אמיתי ומוחשי, ולהפוך אותו מחול לקודש, עד שהוא כבר לא יהיה אותו דבר.

הביטוי השני קשור להבדל בסוג הקורבן:

ועניין זה מרומז גם בהבדל המינים בין שני סוגי הקורבנות:

הקורבנות שבכלים, המנחה והקטורת, אינם ממין החי; ואילו הקורבנות מהסוג השני הם ממין החי.

והרמז בזה הוא, שעל ידי המשכן והמזבח נתחדש העילוי של גילוי השראת השכינה, הפיכת העניינים של דומם וחולין ל"חי" ולקדושה^ט.

כאשר עושים מצווה אך הקדושה לא ניכרת באותם חפצים עצמם שבהם קיימנו את המצווה, הדומם נותר דומם. הם לא הופכים למלאי חיים, לא רואים בהם נשמה וחיות אלוהית. לעומת זאת, כאשר יהודי עושה מצווה במובן האמיתי שלה - הוא מקדש את החומר. הוא מכניס בו חיים, נשמה ואלוקות.

בכמה הזדמנויות, כאשר דיבר הרבי על כך שבעשיית מצווה מביאים שפע של חיות אלוהית אל החפץ בו מקיימים את המצווה, סיפר הרבי על התופעה הפלאית שהיו רואים אצל הבעל שם טוב - שכאשר היה מתעטף בטלית, היו הציציות שבטלית מקבלות רוח חיים, ומתחילות לזוז ולהתנענע מעצמן. הדבר היה כה בולט, עד שגם התלמידים שעמדו מרחוק ראו זאת.

הגוף הגשמי של יהודי שמקיים מצוות הוא כבר לא 'שק של עצמות', הוא דבר חי ומקודש; התפילין הן לא רצועות עור, אלא ערוצים של קשר עם הקדוש ברוך הוא; סעודת שבת היא לא שולחן ערוך ומלא באוכל מגוון וטעים, אלא

ט. להעיר מבדב"ד (פ"ב, יח): מה אם העגלות שנדבקו במלאכת אוהל מועד ניתן להם הווי' עד שיהיו קיימות לעולם כו'.
י. להעיר ממש"נ (ואתחנן ד, ד) ואתם הדבקים בה"א חיים גו'.

עשה המזבח, את עבודת השם שמחוללת מהפך, שעושה שינוי אמיתי בגשמיות עצמה, בעולם עצמו, ובצורה המוחשית ביותר.

איפה הכף?

לכאורה, כפתור ופרח. אבל אם נסתכל שוב על הטבלה, נראה שיש פריט אחד שלא בדיוק מסתדר לפי התבנית:

אך עדיין אינו מובן: לפי זה, הלא בוודאי אין מקום לפרש ש"כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת", ממין הדומם והצומח, רומזת לתורה, עשרת הדיברות ותר"ג מצוות!

לאן שייכת אותה "כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת"? לאיזו קטגוריה אפשר לשייך אותה?

מצד אחד, היא שייכת כבר להיסטוריה היהודית - לתורה הקדושה, לעשרת הדיברות, לתר"ג המצוות. אבל מצד שני, היא שייכת לקבוצת הקורבנות שאינם באים מן החי אלא מ'דומם'. זאת אומרת, הכף גם היא מייצגת דווקא את קיום המצוות ועבודת השם בצורה שקדמה למתן תורה ולהקמת המשכן.

התשובה של הרבי לא פחות ממדהימה, ונקרא אותה תחילה בלשונו של הרבי:

ההסבר לכך הוא:

רש"י כאן מדייק בדבריו, ש"כף אחת" היא כנגד התורה שניתנה מידו של הקדוש ברוך הוא⁹. והיינו, לא התורה בכללותה, אלא הלוחות, שדווקא בהם אנו מוצאים¹⁰ נתינה "מידו של הקדוש ברוך הוא".

ומאחר ש"כף אחת" רומזת לתורה כפי ש"ניתנה מידו של הקדוש ברוך הוא", לכן נכללת גם היא בסוג הראשון של העניינים הקשורים לדומם. משום שהתורה והמצוות עושות "חפץ של מצוה" דווקא כאשר היהודי מקבל את התורה והמצוות ומקיים אותן למעשה.

יש כאן חידוש עצום, 'פצצה' רעיונית שנותנת לנו מבט חדש על הכוח של יהודי לקדש באמצעות התורה והמצוות את העולם שסביבו ואת עצמו.

כף הקטורת מרמזת על התורה, אך לא על התורה שאנחנו מכירים ולומדים - אלא התורה שאותה קיבלנו "מידו של הקדוש ברוך הוא". כלומר, התורה **כפוטנציאל** בלבד, כפי שניתנה סגורה וחתומה מידי השם, לפני שאנחנו 'פתחנו' אותה והתחלנו להגות בה ולחדש בה.

זה שאנחנו "גוי קדוש", שיכולים לרומם ולקדש את העולם ואת המציאות, זו האמת של התורה. התורה היא זו שנותנת לנו את התעצומות ואת הכוחות המיוחדים לבצע את המשימה הזו. אבל כל עוד זה רק 'כתוב בתורה', זה נשאר רק פוטנציאל בלתי ממומש.

אם נשאיר את התורה בארון הקודש, חתומה ונשגבה כפי שקיבלנו אותה, ורק נדע ונאמין שיש בה רעיונות גדולים אך לא כאלו שמנחים את חיינו, נשארונו ב'תקופת הדומם' שלפני הקמת המשכן. אם יהודי יהיה מלא שמחה וסיפוק מזה שהוא "גוי קדוש", אך לא יעשה עם זה דבר, ה'יהודי' שבו לא יוכל באמת לקדש את העולם. כל עוד התורה נמצאת "בידו של הקדוש ברוך הוא", לא נוכל להפוך את הגשמיות הדוממת לממד חי בחיות אלוהית ומלאה בקדושה.

זה הדבר העצום שמלמדת אותנו "כף הקטורת": שכדי שנצליח באמת להפוך את הדומם לחי, להכניס חיות אלוהית ולקדש את העולם, אנחנו לא יכולים להסתפק בעצם קיומה של התורה, אלא חייבים לקחת את התורה אל החיים.

כדי שנוכל לקדש באמת את העולם, אנחנו צריכים לקחת את אותה תורה מידי הקדוש ברוך הוא, לפתוח את הספר, ללמוד ולהפנים את הנאמר בתורה, בנגלה ובחסידות, להתבונן בדברים שוב ושוב, ולחיות איתם בצורה מוחשית ובחיים עצמם. להוסיף עוד מצוות בפועל - עוד דוכני תפילין, עוד נרות שבת, עוד שיעורי תורה ועוד מוסדות חינוך. רק ככה, צעד אחר צעד, אנחנו לוקחים את הדומם והופכים אותו לחי ומקודש.

מעצמנו לא היינו משייכים את התורה הקדושה לחלק ה"דומם" שברשימה, כביכול היא חלק ממעגל הטבע ולא מעבר לו. ואכן, זהו חידוש מפתיע שהרבי מלמד אותנו: התורה עם כל

המשך בעמוד 31 <<<

9. ראה דיון בהבדל בין דברי רש"י לדברי המדרש בשיחה במקורה בהערות 38, 51.
10. תשא לא, יח.

התועדות משפחתית
לשולחן שבת

שולחן שבת חסידי

מי אני? / מי אני!

על מה התבטא הרבי כי 'הוא עשה את הדבר הנכון'? ומה המחיש לרב דערען שבניין בית חב"ד נעשה 'על ידי הרבי'? – החובה לקחת אחריות, להפסיק להישען על אחרים, ולהבין: ההצלחה תלויה בי

ללא ספקות

מספרת הרבנית בתיה גרליק:

בתחילת דרכנו בשליחות במילאנו, איטליה, היינו חדורי מוטיבציה לפעול ולעשות – אך בפועל, הדברים לא התקדמו כמצופה.

לפני הנסיעה אמר לנו הרב חדקוב, שכאשר נגיע למילאנו נתחיל לפעול עם הדור הצעיר ונקים בית ספר. עברנו מבית לבית והצענו להורים לשלוח את ילדיהם לבית הספר – אך נתקלנו פעם אחר פעם בסירוב.

שלחתי מכתב לרבי, ובו פרקתי את רגשותיי

לנוכח חוסר ההצלחה:

"אני מרגישה כאילו נשמתי ירדה לעולם רק כדי לדפוק על דלתות ולשמוע אנשים אומרים 'לא'... במכתב התשובה, שנכתב במקורו באנגלית, ענה הרבי את התוכן הבא: "נראה ממכתבך שיש לך ספקות אם מי ששלח אותך – בחר נכון".

"אבל מכיוון שאני בטוח שאין לך את הספקות הללו, ושוזה שבחר כך עשה את הדבר הנכון – המשיכי בעבודתך, ואם ירצה ה', תצליחי".

אנחנו ראויים?

כאשר אנו ניגשים לבצע את עבודת ה' המוטלת עלינו, בין בעבודה הפנימית עם עצמנו, ובין בעבודת ההשפעה על הזולת, צפה ועולה לרוב הטענה: "מי אני ומה אני?!"

אנו מכירים את הנפש הבהמית השוכנת בקרבינו ואת מעלליה מן העבר, ובעקבות כך עלולים לחוש שאיננו ראויים, ואין ביכולתנו

לבצע את העבודה.

במיוחד כאשר מדובר בעבודת ההשפעה על הזולת, שבה עלולים להשתררב גם רגשות של ישות וגאווה, ורצון לקבל כבוד על הפעולה – שקיומם של תחושות אלה רק מעצים את השאלה: 'מי אני ומה אני' – האם במצב כזה אני בכלל ראוי לבצע את עבודת הקודש?!

ההצלחות אינן 'שלנו'

התחושה הפנימית 'מי אני ומה אני' מתחזקת לאור העובדה – שגם ההצלחות שחווינו הן אינן באמת 'שלנו'.

כפי שמטיב לבטא זאת מאמרו של הלל הזקן, בפרק א' של פרקי אבות (אותו אנו קוראים בשבת זו): "וכשאני לעצמי – מה אני?".

חכמינו ז"ל אומרים: "בא ליטהר – מסייעים אותו". כלומר: ההצלחה אינה פרי פעולתו

של האדם לבדה, אלא היא תלויה בסיוע אותו מקבלים מלמעלה. האדם רק מתחיל ו"בא ליטהר", ומלמעלה כבר מסייעים וגורמים שהדבר יבוא לידי פועל.

וכפי שאמרו חז"ל בנוגע להתגברות על היצר הרע שבתוכנו: "אלמלא הקב"ה עוזרו, אין יכול לו". כלומר: היכולת להתגבר על היצר תלויה לחלוטין בעזרה מהקב"ה. אילו היינו נדרשים

להתמודד לבד - לא היינו מצליחים.

וכיוון שכך, מתחדדת ההכרה, ש"כשאני

לעצמי", ללא העזר והסיוע מלמעלה, "מה אני?!"

ההצלחה תלויה בי

לאחר חידוד ההכרה בכך ש"אני לעצמי מה אני", יהיה די מפתיע ללמוד את החלק הראשון של מאמר זה עצמו: "אם אין אני לי - מי לי?".

אם קצת חושבים על כך, הביטוי "אם אין אני לי, מי לי", מבטא כיוון בדיוק הפוך: זוהי קריאה לאדם להעריך את עצמו, לתת משקל לפעולותיו, לראות עצמו כמי שפועל ועושה בכוחות עצמו, מבלי להיתלות באחרים.

החלק המפתיע יותר בביטוי זה הוא, שהוא שולל גם הסתמכות כביכול על הקב"ה לבדו:

לעיתים אדם פוטר את עצמו ממאמץ ואומר: הקב"ה הוא מנהיג העולם - שהוא יסדר את

העניינים.

אך גם לתפיסה זו באה תגובת חז"ל: "אם אין אני לי - מי לי".

המשפט "אין לנו להישען אלא על אבינו שבשמים" נאמר בגמרא בסוף מסכת סוטה בין הדברים השלישיים שיתרחשו בזמן שהגלות תהיה בשיא תוקפה, לפני ביאת המשיח.

וכפי הביאור החסידי, זהו גם אחד מן הפרטים השלישיים: כאשר נמנעים מעשייה מתוך טענה שאי אפשר לעשות מאומה, ולא נותר כי אם 'לסמוך על אבינו שבשמים', זוהי גלות עמוקה.

לקחת אחריות!

המאמר המלא של הלל הזקן מלמד אותנו את השילוב הנכון:

יחד עם ידיעה ברורה ש"אני לעצמי - מה אני?!", וההכרה בכך שכל הצלחה באה בסיוע מלמעלה, חייבת לעמוד מול עינינו ידיעה ברורה: הפעולה והיוזמה של האדם היא דבר מוכרח, ו"אם אין אני לי - מי לי".

"אם אין אני לי - מי לי" - זוהי קריאה פנימית

לקחת אחריות, להפסיק להישען על כוחות חיצוניים, ולהבין: ההצלחה תלויה בי.

כי למרות שכל פעולה היא בברכת שמים, הקב"ה קבע שהברכה תשרה רק כאשר האדם פועל ועושה: "וברכך ה' אלוך" - בכל אשר תעשה". קודם כל עליי לגשת אל העבודה, ולעשות כל שביכולתי, ורק אז אפשר לזכות בברכה והצלחה שמימית.

מי בנה את הבניין?

מספר הרב ישראל דערען, שליח הרבי בקונטיקט:

"כשבנינו את הבניין הגדול והמפואר של בית חב"ד בסטמפורד, הגיע אחד ממגידי השיעורים בשיבה הליטאית המקומית. הסתובבתי עימו בבנין והראיתי לו את כל חלקיו.

הוא שאל בהתפעלות: 'איך עשית דבר כזה?' אמרתי לו: 'אני לא עשיתי את זה - הרבי עשה את זה. אני רק זכיתי לראות איך הרבי עושה את זה'.

'ואיך ראית?' - הוא שאל.

והתשובה פשוטה ומופלאה: כשעבדתי - הצלחתי. כשלא עבדתי - לא הצלחתי. והמפתיע הוא, שכאשר עבדתי במלוא המרץ והמסירות, ההצלחה הגיעה דווקא מהכיוון שבו כלל לא פעלתי.

כלומר: אם לא פעלתי - דבר לא התקדם. אך כשפעלתי באמת - התוצאות הגיעו ממקור אחר לגמרי, שלא אני יצרתי. ראיתי במוחש ש'הרבי עשה את זה'."

(מבוסס על שיחת שבת פרשת נשא תשל"ד)

תורת ה'בירורים' // מאמר "משה קיבל תורה" – ספר המאמרים תשד"מ

מהי ה"תורה חדשה" שתתגלה על ידי משיח? ואיך "רוחו של משיח" ש"מרחפת על פני המים" שייכת לקבלת התורה על ידי משה רבינו? – נתינת הכוח לעבודת השם המרומזת בדברי המשנה הראשונה של פרקי אבות

— א —

כתיח לש"ס או כתיח ל'אבות'?

"משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכו'". וידוע דיוק פבד קדשת מורי ורמי אדמו"ר [הרי"צ] בזה, דהנה במשנה זו חשיב [מפרט] ענן ואפן קבלת התורה והשתלשלותה מדור לדור. דזהו מה שפתיח "משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים כו'", דקאי [מדבר בזה] על מסרת וקבלת התורה שבעל פה בזה.

ולפי זה, היו צריכים לקבץ משנה זו בתחלת כל ששה סדרי משנה? ומה טעם קבעיה בסדר נזיקין, ובסדר זה גופא – בסופו, בהקדמת מסכת אבות, דכל מסכת זו משתעי [עוסקת] במעלות מדות והנהגות טובות!?

— ב —

תורה חדשה

והנה ידוע מה שאמרו רז"ל ש"גואל ראשון הוא גואל אחרון". ולפי זה יש לקשר ענן "משה קבל תורה מסיני", דמשה הוא גואל ראשון, עם גלוי טעמי תורה על ידי משיח צדקנו לעתיד לבוא.

שגבי התורה דלעתיד לבוא כתיב: "תורה חדשה מאתי תצא". הנה, שנוסף לכהן שלעתידי לבוא תהיה גם התורה דעכשו, שהרי התורה היא נצחית, וכידוע שמתן תורה היה רק פעם אחת כו', הנה נוסף לזה תהיה גם "תורה חדשה" באפן נעלה יותר.

ועד שאמרו חז"ל¹, שתורת עולם הזה "הכל היא לגבי תורתו של משיח". וכמוכן גם ממה שפתיח: "הנה ישפיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד", ואיתא

במדרש תנחומא⁵: "ירום" – מאברהם כו', ונשא – ממשה כו', ומזה מוכן שגלוי התורה שעל ידי משיח צדקנו יהיה למעלה אפלו ממשה.

אפילו למעלה ממשה

ואין זה פלא איך יתכן שיהיה גלוי התורה למעלה אפלו ממשה, שהרי מצינו על דרך זה בגמרא⁶ לגבי רבי עקיבא שהראהו הקב"ה למשה, והיה משה יושב ושומע מפי רבי עקיבא בסוף שמונה שורות כו', ותשש כחו, עד ששאלו לרבי עקיבא 'הא מנין לך?' ואמר שהיה 'הלכה למשה מסיני', ונתישבה דעתו של משה.

וכמבאר במקום אחר⁷, שאף ש"כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש נתן למשה מסיני"⁸, הרי פרוש הדברים הוא, שלמשה נתנו בסיני הכללים והכללים דכללים, ומזה למדו אחר כך החכמים שבכל דור את פרטי הענינים ב"ג מדות שהתורה נדרשת בהם או בל"ב מדות כו'.

ועל דרך זה הוא גם לגבי התורה שעל ידי משיח – שהפרטים יהיו חדשים. ויתרה מזה, שתתגלה בחינת "תורה חדשה" לגמרי.

— ג —

חידוש ב'מוצע'

והנה, לכאורה צריך להבין טעם הדבר מה שלעתידי יהיה גלוי בחינת "תורה חדשה", לשם מה צריך להיות ענן "תורה חדשה"?

ויש לבאר זה על פי המבאר⁹ דענינה של התורה הוא – שהיה ממצע בין הקב"ה לישראל, ובין אור אין סוף לעולמות.

5. תולדות בסופו.

6. מנחות כט, ב.

7. לקו"ש ח"ט עמ' 252 ואילך.

8. ראה מגילת יט, ב.

9. סה"מ ה"ש"ת עמ' 67 ואילך.

1. ראה שמור"פ פ"ב, ד.

2. ישעיה נא, ד. וק"ר פ"ג, ג.

3. קה"ר רפ"ב.

4. ישעיה נב, יג.

עבודת הברורים

והנה כיון שכל העלויים דלעתיד לבוא ימשכו בישראל כפי שהם נשמות בגופים, ועל דרך זה ימשך הגלוי ד"תורה חדשה" למטה בעולם הזה התחתון ודקא,

לכן, כל הגלויים דלעתיד תלויים ב"מעשינו ועבודתנו" במשך זמן הגלות, ובכללות במשך "שית אלפי שנין דהוי עלמא" [= שש אלף שנות קיום העולם].

ועקר העבודה היא **עבודת הברורים**, בברור שבע **המדות** שזהו ענין כבוש שבעה עממין (וכמבאר בארפה במקום אחר¹³ שזהו עקר עבודת האדם).

נתינת הכוח לעבודה

והנה, הכח לעבודת הברורים הוא על ידי ההמשכה מבחינת העצם דנשמה.

וזהו שאמרו רז"ל¹⁴ על הפסוק¹⁵ "ורוח אלקים מרחפת על פני המים" - "זו רוחו של משיח", הינו ש"רוחו של משיח" היתה בגלוי כבר בשעת בריאת העולם, כי ממנה היא הנתינת כח בעבודת האדם.

אמנם "רוחו של משיח" שבתחלת הבריאה היתה "מרחפת על פני המים", הינו למעלה מן המים, ובבחינת העולם, והגלוי בזה היה על ידי התורה.

וזהו ענין "משה קבל תורה מסיני", ד"משה הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון", והוא קבל תורה מסיני והמשיכה לעולם הזה [כדי להמשיך את הכח לעבודת הברורים בעולם הזה].

ועל פי זה יובן מה שכתוב "משה קבל תורה מסיני" ולא שהקב"ה נתן לו את התורה, משום שעקר הענין כאן הוא (לא הנתינה מלמעלה, אלא) הקבלה על ידי המקבל, שהענין נתקבל למטה בשלמות. שעל ידי זה נתן הכח בעבודת הברורים.

ומטעם זה קבעו משנה זו בהקדמת מסכת אבות שבסדר נזיקין דוקא, כי ענין סדר נזיקין הוא ענין עבודת הברורים; ובסדר נזיקין גופא נקבעה במסכת אבות דוקא, שעקרה בענין תקון המדות, משום שזהו עקר העבודה.

ובזה יובן מה שלעתיד לבוא יהיה גלוי בחינת "תורה חדשה". כי כשם שלעתיד לבוא יהיה עליו וחדוש בעולם, בחינת "שמים חדשים וארץ חדשה"¹⁶, ועל דרך זה עליו וחדוש בישראל - כן צריך להיות עליו וחדוש גם בתורה, משום שהיא הממצע בין אור אין סוף לעולמות ובין הקב"ה לישראל.

ישראל פועלים בתורה

אמנם, מזה שהגלוי ד"תורה חדשה" הוא על ידי משיח, שמשיח הוא המגלה אותו, הרי מובן שמשיח הוא עוד נעלה מזה.

אף הענין הוא, דהנה נוסף לזה שהתורה היא ממצע בין הקב"ה לישראל, כמאמר¹⁷: "ישראל ואוריתא וקודשא בריך הוא כולא חד", הינו, שהקשר דישראל וקודשא בריך הוא הוא על ידי התורה - הנה יש בישראל ענין נעלה יותר, למעלה גם מבחינת "אוריתא וקודשא בריך הוא כולא חד".

וכמאמר רז"ל¹⁸ ש"מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר", אפלו לתורה. והרי ענין זה הוא בכל הדרגות שבתורה, גם בדרגה הכי נעלית שבה (ד"אוריתא וקודשא בריך הוא כולא חד"), שנאמר בה "צו את בני ישראל" "דבר אל בני ישראל", ומובן מזה שישראל הם למעלה גם מהדרגה היותר נעלית שבתורה.

וכנודע שישראל נקראו "בנים למקום", ועוד זאת שהם כמו הבן טרם שנולד, משום שהם משרשים בעצמותו ומהותו [של הקב"ה] ממש.

ומצד ענין זה, ישראל פועלים וממשיכים בהתורה.

ולפיכך, גלוי "תורה חדשה" דלעתיד לבוא הוא דוקא על ידי משיח, שהוא מישראל. כי הוא בחינת ה'יחידה הפלילית' [ה'יחידה' היא דרגת הנשמה הפנימית והגבוהה ביותר, ומשיח הוא בחינת ה'יחידה' שכוללת את כל בחינות ה'יחידה' של כלל ישראל].

13. ראה מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"א עמ' ג ואילך.

14. ב"ר פ"ב, ד.

15. בראשית א, ב.

10. ישעיה סו, כב.

11. ראה זח"ג עג, א.

12. ב"ר פ"א, ד.

כמו אהרון

הלל ושמאי קבלו מהם. הלל אומר: הוי מתלמידי של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות, ומקרין לתורה (משנה יב)

למה המשנה לא אומרת בקצרה את ההוראה עצמה: "הוי אוהב שלום ורודף שלום"? מה מוסיפה האמירה שכך נהג אהרון הכהן?

התשובה היא שאהרון מלמד אותנו מהי אהבת ישראל ומה חובתנו לפעול בעניין הזה. ראשית, אהרון היה כהן גדול, שעליו נאמר "וייבדל אהרון להקדישו קודש קודשים". ובכל זאת, למרות רוממותו וקדושתו, הוא השפיל את עצמו להתעסק בקירוב הבריות לתורה. וכך צריך כל אחד להתנהג, ועל אף חשיבותו וכל הישגיו, צריך לרדת אל האנשים ולקרב אותם.

הדבר השני הוא שאהרון לא רק היה "אוהב שלום ורודף שלום" במובן זה שהוא התרחק ממחלוקת והעדיף שלום. אלא שאהרון היה מקבל בצורה יפה ואומר שלום אפילו לרשעים, וכך היה מחזיר אותם לתורה. וגם מכך עלינו ללמוד עד היכן צריכה להגיע אהבת ישראל שלנו.

(מהתוועדות שבת פרשת מטות-מסעי תשל"ה)

אהבה בלתי מוגבלת

לאהרון הכהן הייתה אהבה בלתי מוגבלת לכל יהודי. אפילו אנשים שהמשנה מכנה "בריות", שאין בהם שום מעלה ניכרת, הוא היה מקרב לאור התורה. זה מראה על האמת של רגשי האהבה של אהרון לכל יהודי, שכן אהבה אמיתית אינה יודעת גבול, והיא זו שגרמה לכך שאפילו יהודי כזה יתעלה על עצמו ויתקרב לתורה.

ומשום כך נקבעה הוראה זו במשנה, שכן בכוחה של המשנה לרומם את מי שלומד אותה מעל למגבלותיו. כאשר יהודי לומד הוראה זו במשנה, הוא מקבל כוח בלתי מוגבל לקיים אותה במעשה.

(ספר השיחות תנש"א, כרך ב, עמוד 890)

הוראות יסודיות בחינוך

הוא היה אומר: אם אין אני לי, מי לי, וכשאני לעצמי, מה אני, ואם לא עכשיו, אימתי (משנה יד)

להלל הזקן יש קשר מיוחד לתחום החינוך, כמו שחז"ל אומרים שהיו לו שמונים תלמידים, ו"הקטן שבהם" היה רבן יוחנן בן זכאי שהיה גדול שבענקים.

לפי זה יש לומר, ששלוש ההוראות במשנה מתייחסות לחינוך התלמידים:

"אם אין אני לי, מי לי" - הרב צריך ללמוד בעצמו עם תלמידיו, ואינו רשאי להסתמך על עוזרים ומתווכים שיסבירו להם את הדברים. כפי שעשה משה רבינו, רבן של כל ישראל, שלמד תורה בעצמו עם כל עם ישראל ולא הסתמך על זה שאהרון, בניו או הזקנים ילמדו איתם.

"וכשאני לעצמי, מה אני" - הרב לא יכול להסתפק בכך שהוא לומד עם התלמידים, אלא עליו לחנך את תלמידיו באופן כזה שגם הם יתנהגו כמותו. גם את זה ראינו אצל משה רבינו, שאחרי שהוא למד עם אהרון ובניו והזקנים - הם בעצמם גם הלכו ולמדו עם כל העם.

"ואם לא עכשיו, אימתי" - הזמן הכי טוב לחינוך הוא כשהתלמידים צעירים. אם לא יחנך המחנך את תלמידיו בימי הנעורות והבחורות, אחרי שיגדלו יהיה הדבר קשה ביותר.

(ביאורים לפרקי אבות, כרך א, עמוד 72)

י סיוון

תרכ"ה

אדמו"ר מהר"ש ואחיו רבי יוסף יצחק מאוורוטש כתבו ביניהם הסכם, בנוכחות אביהם אדמו"ר הצמח צדק, על השידוך בין ילדיהם - אדמו"ר הרש"ב עם הרבנית שטערנא שרה, בהיות החתן בן ארבע וחצי והכלה בת חמש וחצי. זמן החתונה נקבע ל"קץ תרל"ה בירושלים.

תרצ"ב

חתונת הרבנית שיינא, בתו הצעירה של אדמו"ר הרי"צ, עם בן דודה הרב החסיד ר' מנחם מענדל הכהן הורנשטיין - בנה של הרבנית חיה מושקא, בת אדמו"ר מהר"ש, בעיר לנדבורוב שבפולין.

בהזמנה לחתונה ששיגר אדמו"ר הרי"צ נכתב: "הנני בזה לבקש את ידידי אשר יואיל נא לקחת חבל טוב בשמחתנו, ויברך את בני הזוג יחדיו כי יבנו בית בישראל על יסודי התורה והמצוה ומאשרים יהיו בדור ישרים יבורך ובכל טוב בגשמיות ורוחניות בזכות הוד כבוד קדושת אבותינו רבותינו הקדושים צוקללה"ה נבג"מ זי"ע ועל כל ישראל השם עליהם יחיו".

יא סיוון

תר"כ

נולד הרב הקדוש ר' אברהם שניאורסון מקשינב, לימים חותנו של אדמו"ר הרי"צ.

אביו היה אדמו"ר ישראל נח מניעז'ין, בן אדמו"ר הצמח צדק. אימו הייתה הרבנית פריידא, נכדתו של אדמו"ר האמצעי.

תרפ"א

חתונת הרב החסיד ר' שמריהו גוראריה (הרש"ג), עם בתו של אדמו"ר הרי"צ.

אדמו"ר הרי"צ כותב עליו כי "הוא אברך יקר למדן ויודע הרבה חסידות ולמד באותו הסדר שלומדים בשיבת תומכי תמימים, ועוסק במסחר ויש לו שם טוב בין הסוחרים הידועים".

החתונה התקיימה בעיר רוסטוב. אדמו"ר הרי"צ אמר את כל הברכות מתחת לחופה

בדבקות ובאריכות גדולה, ובמהלך ימי שבע הברכות אמר הרבה מאמרים ושיחות קודש.

יב סיוון

תנש"א

לפני השקיעה של שבת פרשת נשא, הרבי ירד לבית המדרש ב-770 להתוועדות פתאומית. הרבי הופיע בפתח בית המדרש עם מגבת על כתפו ובידו הקדושה ספל מים, נטל את ידיו לסעודה שלישית והחל באמירת שיחות קודש. לאחר תפילת ערבית עשה הבדלה וחילק כוס של ברכה.

יג סיוון

תר"ס

חתונתם של הורי הרבי - הרב הגאון החסיד רבי לוי יצחק שניאורסון והרבנית חנה. החתונה התקיימה בביתו של נגיד העיירה דוברינקה, מר ברישקובסקי.

לקראת החתונה חלתה הכלה, ואביה רצה לדחות את החתונה ושלח שליח מיוחד לאדמו"ר הרש"ב - שגם היה השדכן - לקבל את הסכמתו לדחיית מועד החתונה. אך הרבי לא הסכים לדחייה, ונתן את ברכתו לכך שהחתונה תתקיים במועד וללא בעיות, וכך אכן היה.

רבי לוי יצחק היה סמוך על שולחן חותנו כעשר שנים, בהן עסק בתורה יומם ולילה.

בשנת תרס"ט התמנה לרב העיר יקטרינוסלב, בהיותו בן שלושים ואחת בלבד.

יד סיוון

תרמ"ב

בליובאוויטש התקיימה חתונת בנו הצעיר של אדמו"ר מהר"ש, רבי מנחם מענדל, עם מרת שרה - בת הרב הגאון רבי עקיבא קורניצר מקראקא, נכדת ה"חתם סופר".

בהזמנה לחתונה כתב אדמו"ר מהר"ש: "לזאת באתי עם הספר לקרוא למאהבי נפשי לבוא ליום המוגבל להתעלס באהבים, והשם יתברך יזכנו לשמוח בשמחת השם במעשיו וישראל בעושי

שבת קודש פרשת נשא

יא סיוון

- לפני תפילת מוסף לא אומרים "אב הרחמים", ובתפילת מנחה לא אומרים "צדקתך".
- לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק א בפרקי אבות.¹
- כדאי לפרסם את מנהג אמירת פרקי אבות גם בשבתות הקיץ שלאחר חג השבועות, כדי שינהגו כן בכל בתי הכנסת.²

יום ראשון

יב סיוון

- סיום "ימי התשלומין" של חג השבועות הוא זמן מתאים להחלטות טובות בלימוד תורה והפצת התורה, באהבת ישראל ובנתינת צדקה.³
- החל מקריאת שמע שעל המיטה הערב, חוזרים לומר תחנון כרגיל.⁴

יום שלישי

יד סיוון

- הלילה סוף זמן קידוש לבנה - כל הלילה.
- אם לא קידש את הלבנה עד מועד זה, ניתן לסמוך בדיעבד על הדעות שאפשר לקדשה גם מאוחר יותר.⁵

ובשמחת בנינו ובניכם שיחיו, ויעזור לכם בכל מילי דמיטב מנפש ועד בשר בכל מאווי נפשכם ונפש ידידם מלב ונפש חפצה".

טו סיון

תרס"ה

נפטר הרב החסיד ר' שמואל בצלאל שפטיל, הרשב"ץ - מורו ורבו של אדמו"ר הרי"צ, מחשובי החסידים של אדמו"ר הצמח צדק, אדמו"ר מהר"ש ואדמו"ר הרשב"ב. על פי בקשתו, נטמן הרשב"ץ בסמיכות לאוהל האדמו"רים בליובאוויטש.

תרפ"ז

מעט אחרי השעה שתיים לפנות בוקר, נלקח אדמו"ר הרי"צ לבית הסוהר מטיל האימה 'שפלרק'.

תרצ"ה

בהמלצת רופאיו, אדמו"ר הרי"צ עזב את ורשה ועבר לגור בעיר הסמוכה אטבוצק שבפולין, ובה גר כארבע שנים. יחד עם הרבי, עברה לעיר גם ישיבת תומכי תמימים.

טז סיון

תקע"ג

כחצי שנה לאחר הסתלקות אביה, נפטרה הרבנית פריידא, בתו הבכורה של אדמו"ר הזקן, בהיותה בגיל ארבעים ותשע.

אדמו"ר הזקן חיבב מאד את בתו, ואף היה אומר בפניה מאמרי חסידות. כשרצה אחיה, אדמו"ר האמצעי, לברר נושא כלשהו בחסידות, היה מבקש מאחותו הרבנית פריידא לשאול את אביהם על כך, והוא בעצמו היה מסתתר במקום ומאזין לדברי אביו ממקום מחבוא.

לפני פטירתה ביקשה הרבנית פריידא לקרוא לחסידים לביתה. היא ביקשה מהם לעמוד מסביב למיטתה, והתחילה לומר את תפילת "אלוקיי, נשמה", וכשהגיעה למילים "ואתה עתיד ליטלה ממני" - הושיטה את ידיה כלפי מעלה וצעקה בקול: "אבא, חכה! הנה, כבר!", ומיד פרכה נשמתה.

על פי בקשתה, נטמנה הרבנית פריידא סמוך מאד לציונו של אביה בעיר האדיטש.

תשל"ה

במעמד "צאתכם לשלום" ופרידה מקבוצת אורחים שהגיעו מבריטניה, אמר לפנייהם הרבי שיחה מיוחדת בכניסה ל-770, שארכה למעלה מעשר דקות. אחרי השיחה הרבי חילק לשלוחים מרחבי אמריקה ובריטניה ספר תניא עם תרגום אנגלי בהוצאה חדשה, שהגיע זה עתה מהדפוס. למי שאינם דוברי אנגלית ולילדים, נתן הרבי תניא בפורמט כיס. לנשים ולבנות נתן הרבי שני דולרים, אחד לצדקה והשני עבור נרות שבת קודש.

1. ע"פ 'יש נוהגין', בסידור אדה"ו.

2. 'תורת-מנחם - התוועדויות' תש"נ ח"ג עמ' 297.

3. ע"פ התוועדויות תשמ"ט ח"ג עמ' 323.

4. סידור אדה"ו לפני 'למנצח... יענך'. אג"ק כרך כ

עמ' רנא, לקוטי-שיחות כרך ד עמ' 1312.

5. ראה המובא בס' טעמי-המנהגים עמ' קצט.

אלף-המגן למטה-אפרים סי' תקפ"א ס"ק כב.

'מנהג ישראל תורה' סי' תכו ס"ק יב. 'קידוש לבנה

- אוצר הלכות ומנהגים, פ"ד עמ' עח.

במשך ז' כל מטולה: כח זאת עבדת משפחת בני
הגרשני באתל מועד ומשמרתם ביד איתמר בן-אהרן
הכהן: זאת עבדת משפחת בני הגרשני באתל מועד
ומשמרתם ביד איתמר בן-אהרן הכהן: דין פלחן ורצית
בני גרשון במשכן זמנא ומשרתהון בידא דאיתמר בר
אהרן כהנא: ס

שני כס בני מררי למשפחתם לבית-אבתם תפקד
אתם: בני מררי למשפחתם לבית-אבתם תפקד אתם:
בני מררי לזרעיתיהון לבית אבתהון תמני יתהון: ל כס
שליש שנה ומעלה ועד בן-חמשים שנה תפקד
כל-הבא לצבא לעבד את-עבדת אהל מועד: מ כס
שליש שנה ומעלה ועד בן-חמשים שנה תפקד
כל-הבא לצבא לעבד את-עבדת אהל מועד: מ כס
שני ולעלא ועד בר חמשים שני תמננו כל דאחי
לחילא למפלח ית פלחן משכן זמנא: לא ואתל משמרת
משאם לכל-עבדתם באתל מועד קרשי המשכן
ובריחיו ועמודיו ואדניו: ואתל משמרת משאם לכל-
עבדתם באתל מועד קרשי המשכן ובריחיו ועמודיו
ואדניו: ודא משרת מטולהון לכל פלחנהון במשכן זמנא
דפי משכנא ועברוהי ועמודוהי וסמכוהי: לב ועמודי
החצר סביב ואדניהם ויתרתם ומיתריהם לכל-כליהם
ולכל עבדתם ובשמת תפקדו את-כלי משמרת
משאם: ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתרתם ומיתריהם
לכל-כליהם ולכל עבדתם ובשמת תפקדו את-כלי
משמרת משאם: ועמודי דרומא סחור סחור וסמכיהון
וספיהון ואטוניהון לכל מניהון ולכל פלחנהון ובשמת
תמננו ית מני משרת מטולהון: לג זאת עבדת משפחת
בני מררי לכל-עבדתם באתל מועד ביד איתמר
בן-אהרן הכהן: זאת עבדת משפחת בני מררי לכל-
עבדתם באתל מועד ביד איתמר בן-אהרן הכהן: דין
פלחן ורצית בני מררי לכל פלחנהון במשכן זמנא בידא
דאיתמר בר אהרן כהנא: לו ויפקד משה ואהרן וגשיאי
העדה את-בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם:
ויפקד משה ואהרן וגשיאי העדה את-בני הקהתי
למשפחתם ולבית אבתם: ומנא משה ואהרן ורברבי

כא וידבר יהוה אל-משה לאמר: וידבר יהוה אל-משה
לאמר: ומליל י' עם משה למיר: כב נשא את-ראש
בני גרשון גסיהם לבית אבתם למשפחתם: נשא
את-ראש בני גרשון גסיהם לבית אבתם למשפחתם:
קבל ית חשפון בני גרשון אף אנון לבית אבתהון
לזרעיתיהון: כג מכון שלשים שנה ומעלה עד בן
חמשים שנה תפקד אותם כל-הבא לצבא צבא לעבד
עבדה באתל מועד: מכון שלשים שנה ומעלה עד
בן-חמשים שנה תפקד אותם כל-הבא לצבא צבא לעבד
עבדה באתל מועד: מבר תלחין שני ולעלא עד בר
חמשים שני תמני יתהון כל דאחי לחילא חילא למפלח
פלחנא במשכן זמנא: כד זאת עבדת משפחת הגרשני
לעבד ולמשא: זאת עבדת משפחת הגרשני לעבד ולמשא:
דין פולחן ורצית גרשון למפלח ולמשא: כה ונשא
את-יריעת המשכן ואת-אהל מועד מכסהו ומכסה
התחש אשר-עליו מלמעלה ואת-מסך פתח אהל
מועד: ונשא את-יריעת המשכן ואת-אהל מועד מכסהו
ומכסה התחש אשר-עליו מלמעלה ואת-מסך פתח אהל
מועד: וישלון ית יריעת משכנא וית משכן זמנא חופא
וחופא דסגונא די עלוהי מלעלא וית פקסא דתרע
משכן זמנא: כו ואת קלעי החצר ואת-מסך פתח
שער החצר אשר עליהמשכן ועל-המזבח סביב ואת
מיתריהם ואת-כלי כלי עבדתם ואת כל-אשר יעשה
להם ועבדו: ואת קלעי החצר ואת-מסך פתח שער
החצר אשר עליהמשכן ועל-המזבח סביב ואת מיתריהם
ואת-כלי כלי עבדתם ואת כל-אשר יעשה להם ועבדו:
וית סרדי דרמא וית פקסא דמעלנא דתרע דרמא די על
משכנא ועל מדבא סחור סחור וית אטוניהון וית כל
מני פלחנהון וית כל די יתמסר להון ויפלחון: כז על-פי
אהרן ובניו תהיה כל-עבדת בני הגרשני לכל-משאם
ולכל עבדתם ופקדתם עלהם במשמרת את כל-
משאם על-פי אהרן ובניו תהיה כל-עבדת בני הגרשני
לכל-משאם ולכל עבדתם ופקדתם עלהם במשמרת את
כל-משאם: על מימר אהרן ובנוהי ית כל פלחן בני
גרשון לכל מטולהון ולכל פלחנהון ותמננו עליהון

לְטִי וּפְשָׁא דְאַנְשָׁא: גְּמוּזָר עַד־נִקְבָּה תִּשְׁלַחוּ אֶל־
מַחוּץ לַמַּחֲנֶה תִּשְׁלָחוּם וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת־מַחֲנֵיהֶם אֲשֶׁר
אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָם: מוֹכֵר עַד־נִקְבָּה תִּשְׁלַחוּ אֶל־מַחוּץ
לַמַּחֲנֶה תִּשְׁלָחוּם וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת־מַחֲנֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן
בְּתוֹכָם: מִדְּבַר עַד נִקְבָּה תִּשְׁלַחוּ לַמִּבְרָא לַמְּשֻׁרֵּתָא
תִּשְׁלַחוּם וְלֹא יִסָּבִיחוּ יַת מְשֻׁרֵּתָהוֹן דִּי שְׁכַנְתִּי שְׂרָיָא
בִּינֵיהוֹן: דִּי וַעֲשׂוּיָכֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ אוֹתָם אֶל־
מַחוּץ לַמַּחֲנֶה פֶּאֶשֶׁר דְּבַר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה בֶן עֲשׂוֹ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל: וַעֲשׂוּיָכֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ אוֹתָם אֶל־מַחוּץ
לַמַּחֲנֶה פֶּאֶשֶׁר דְּבַר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה בֶן עֲשׂוֹ בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
וַעֲבָדוּ כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ יְהוֹן לַמִּבְרָא לַמְּשֻׁרֵּתָא
כְּמָא דִּי מַלְּיִל יִי עִם מִשָּׁה בֶן עֲבָדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל: פ
ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה
לֵאמֹר: וּמַלְּיִל יִי עִם מִשָּׁה לְמִימְרֵי: וְדַבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אִישׁ אוֹיְאֻשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ מִכָּל־חַטֹּאת הָאֲדָם
לְמַעַל מַעַל בִּיהוָה וְאִשְׁמָה הִנָּפֵשׁ הָהוּא: דְּבַר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אִישׁ אוֹיְאֻשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ מִכָּל־חַטֹּאת הָאֲדָם לְמַעַל
מַעַל בִּיהוָה וְאִשְׁמָה הִנָּפֵשׁ הָהוּא: מַלְּיִל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
גְּבַר אוֹ אֶתְמָא אֲרִי יַעֲבִדוּן מִכָּל חוֹבֵי אָנְשָׁא לְשִׁקְרָא
שִׁקְרָא קֳדָם יִי וְחָזֵב אָנְשָׁא הָהוּא: וְהִתְנַדְּוּ אֶת־חַטֹּאתֵם
אֲשֶׁר עֲשׂוּ וְהָשִׁיב אֶת־אֲשָׁמוֹ בְּרָאשׁוֹ וְחַמִּישְׁתּוֹ יִכְּף
עָלָיו וְנָתַן לְאִשֶּׁר אֲשָׁם לוֹ: וְהִתְנַדְּוּ אֶת־חַטֹּאתֵם אֲשֶׁר
עֲשׂוּ וְהָשִׁיב אֶת־אֲשָׁמוֹ בְּרָאשׁוֹ וְחַמִּישְׁתּוֹ יִכְּף עָלָיו וְנָתַן
לְאִשֶּׁר אֲשָׁם לוֹ: וַיִּדְּוּ יַת חוֹבֵיהוֹן דִּי עֲבָדוּ וַתֵּבַח יַת
חוֹבְתָא בְּרִישָׁה וְחַמִּישָׁה יוֹסֵף עֲלוּהִי יִימֵן לְדָחֵב לַה:
ה וְאִם־אֵין לְאִישׁ גָּאֵל לְהָשִׁיב הָאֲשָׁם אֵלָיו הָאֲשָׁם
הַמּוֹשֵׁב לִיהוָה לִפְהֵן מִלְכָּד אֵיל הַכַּפָּרִים אֲשֶׁר
יִכְפְּרֻוּ עָלָיו: וְאִם־אֵין לְאִישׁ גָּאֵל לְהָשִׁיב הָאֲשָׁם אֵלָיו
הָאֲשָׁם הַמּוֹשֵׁב לִיהוָה לִפְהֵן מִלְכָּד אֵיל הַכַּפָּרִים אֲשֶׁר
יִכְפְּרֻוּ עָלָיו: וְאִם לִית לְגִבְרָא פְּרִיק לְאַתְבָּא חוֹבְתָא לַה
חוֹבְתָא דַּמְתַּב קֳדָם יִי לְכַנְגָּא בַר מִדְּבַר כַּפּוּרָא דִּי יִכְפֹּר
בָּה עֲלוּהִי: ט וְכָל־תְּרוּמָה לְכָל־קִדְשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לִפְהֵן לוֹ יְהוָה: וְכָל־תְּרוּמָה לְכָל־קִדְשֵׁי
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לִפְהֵן לוֹ יְהוָה: וְכָל אִפְרֻשְׁתָּא
לְכָל קִדְשֵׁי דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי יִקְרְבוּן לְכַנְגָּא דְלַה יְהִי:
וְאִישׁ אֶת־קִדְשׁוֹ לוֹ יְהִי אִישׁ אֲשֶׁר־יִתֵּן לִפְהֵן לוֹ

יְהוָה: וְאִישׁ אֶת־קִדְשׁוֹ לוֹ יְהִי אִישׁ אֲשֶׁר־יִתֵּן לִפְהֵן לוֹ
יְהוָה: וְגִבְרָא יַת מַעֲשֵׂר קִידְשָׁה דְלַה יְהוֹן גְּבַר דִּיתֵן לְכַנְגָּא
דְלַה יְהִי: פ

רביעי יא וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מִשָּׁה לֵאמֹר: וּמַלְּיִל יִי עִם מִשָּׁה לְמִימְרֵי: יב דַּבֵּר
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי־תִשְׁמָטָה
אִשְׁתּוֹ וּמַעֲלָה בּוֹ מַעַל: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי־תִשְׁמָטָה אִשְׁתּוֹ וּמַעֲלָה בּוֹ מַעַל: מַלְּיִל
עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִמְרֵי לַהוֹן גְּבַר אֲרִי תִסְטִי אֶתְמָה
וְתִשְׁקַר בָּה שִׁקְרָא: יג וְשָׁכַב אִישׁ אֶתְהָ שְׁכַבְתִּי־זֹרַע
וְנִעְלַם מִעֵינֵי אִישָׁה וְנִסְתַּרְתָּ וְהָיָא נְטִמָּאָה וְעַד אֵין
בָּה וְהוּא לֹא נִתְפָּשָׁה: וְשָׁכַב אִישׁ אֶתְהָ שְׁכַבְתִּי־זֹרַע
וְנִעְלַם מִעֵינֵי אִישָׁה וְנִסְתַּרְתָּ וְהָיָא נְטִמָּאָה וְעַד אֵין בָּה
וְהוּא לֹא נִתְפָּשָׁה: וְיִשְׁכַּב גְּבַר יַתְהָ שְׁכַבְתָּ זֹרַעָא וְיְהִי
מִכְסָּא מַעֲיָנִי בַעֲלָה וּמִשְׁמָרָא וְהָיָא מִסָּבָא וְסָהִיד לִית
בָּה וְהָיָא לֹא אֶתְאַחֲזַת: ד וְעֲבָר עָלָיו רֵיח־קִנְיָנָה וְקִנְיָ
אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהוּא נְטִמָּאָה אוֹיְעָבֵר עָלָיו רֵיח־קִנְיָנָה
וְקִנְיָ אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהָיָא לֹא נְטִמָּאָה: וְעֲבָר עָלָיו רֵיח־
קִנְיָנָה וְקִנְיָ אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהוּא נְטִמָּאָה אוֹיְעָבֵר עָלָיו
רֵיח־קִנְיָנָה וְקִנְיָ אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהָיָא לֹא נְטִמָּאָה: וַיַּעֲבֵר
עֲלוּהִי רֵיחַ קִנְיָנָה וּיִקְנִי יַת אֶתְמָה וְהָיָא מִסָּבָא אוֹ עֲבַר
עֲלוּהִי רֵיחַ קִנְיָנָה וּיִקְנִי יַת אֶתְמָה וְהָיָא לֹא מִסָּבָא:
ט והביא האיש את־אִשְׁתּוֹ אֶל־הַכֹּהֵן וְהָבִיָּא אֶת־
קִרְבָּנָה עָלֶיהָ עֲשִׂירַת הָאִיפָה קִמַּח שְׁעָרִים לֹא־יִצֹק
עָלָיו שָׁמֶן וְלֹא־יִתֵּן עָלָיו לִבְנֶה כִּי־מִנְחַת קִנְיָנָה הוּא
מִנְחַת זָכָר וְזָכָר מִזֵּבֶּחַ עֹזֵן: והביא האיש את־אִשְׁתּוֹ
אֶל־הַכֹּהֵן וְהָבִיָּא אֶת־קִרְבָּנָה עָלֶיהָ עֲשִׂירַת הָאִיפָה קִמַּח
שְׁעָרִים לֹא־יִצֹק עָלָיו שָׁמֶן וְלֹא־יִתֵּן עָלָיו לִבְנֶה כִּי־מִנְחַת
קִנְיָנָה הוּא מִנְחַת זָכָר מִזֵּבֶּחַ עֹזֵן: וַיִּזְיֵי גְבָרָא יַת אֶתְמָה
לְוַת כַּנְגָּא וַיִּזְיֵי יַת קִרְבָּנָה עֲלָה חַד מִן עֶסְרָא בַּתְּחַל סָאִין
קִמַּח שְׁעָרִין לֹא יִרִיק עֲלוּהִי מִשְׁחָא וְלֹא יִתֵּן עֲלוּהִי
לְבִנְתָּא אֲרִי מִנְחַת קִנְיָנָה הוּא מִנְחַת דִּיכְרָנָא מִדְּפִרְתָּ
חוֹבָא: טז והקריב אתה הכֹּהֵן וְהַעֲמִדָה לִפְנֵי יְהוָה:
וְהִקְרִיב אֶתְהָ הַכֹּהֵן וְהַעֲמִדָה לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּקְרַב יְהוָה
כַּנְגָּא וּיְקִימָנָה קֳדָם יִי: יז וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיָּם קִדְשִׁים
בְּכַל־יְחִירָשׁ וּמִן־הַעֲפָרָא אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקִרְקַע הַמִּשְׁכָּן וַיִּקַּח

הַכֶּהֶן וְנָתַן אֱלֹהִים: וְלָקַח הַכֶּהֶן מִים קְדָשִׁים בְּכֵלִי חֶרֶשׁ וּמִדְּהַעֲפֹר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקִרְקַע הַמִּשְׁכָּן יִקַּח הַכֶּהֶן וְנָתַן אֱלֹהִים: וְיִסַּב כְּהֵנָּה מִי כִידֹר בְּמִן דְּחֹסֶף וּמִן עֶפְרָא דִּי יְהִי בִּיסוּדֵי מִשְׁכָּנָא יִסַּב כְּהֵנָּה וְיִתֵּן לְמִיָּא: יִי וְהַעֲמִיד הַכֶּהֶן אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וּפָרַע אֶת־רֹאשׁ הָאִשָּׁה וְנָתַן עַל־כַּפֶּיהָ אֶת מִנְחַת הַזֶּכֶרֶן מִנְחַת קִנְיָתָהּ הִוא וּבִידֹר הַכֶּהֶן יִהְיֶה מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים: וְהַעֲמִיד הַכֶּהֶן אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וּפָרַע אֶת־רֹאשׁ הָאִשָּׁה וְנָתַן עַל־כַּפֶּיהָ אֶת מִנְחַת הַזֶּכֶרֶן מִנְחַת קִנְיָתָהּ הִוא וּבִידֹר הַכֶּהֶן יִהְיֶה מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים: וְיָקִים כְּהֵנָּה יֵת אֶתְמָא קָדָם יי וְיַפְרַע יֵת רִישָׁא דְּאֶתְמָא וְיִהֲב עַל יְדֵהָ יֵת מִנְחַת דְּיוֹכְנָנָא מִנְחַת קִנְיָתָהּ הִיא וּבִידָא דְּכְהֵנָּה יִהְיוּ מִיָּא מְרִירָא מְלֻטְטָא: יֵי וְהַשְׁבִּיעַ אֹתָהּ הַכֶּהֶן וְאָמַר אֱלֹהֵי־אִשָּׁה אִם־לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתְּךָ וְאִם־לֹא שְׁמִית טְמֵאָה תַּחַת אִישׁ הַנָּקִי מִמִּי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה: וְהַשְׁבִּיעַ אֹתָהּ הַכֶּהֶן וְאָמַר אֱלֹהֵי־אִשָּׁה אִם־לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתְּךָ וְאִם־לֹא שְׁמִית טְמֵאָה תַּחַת אִישׁ הַנָּקִי מִמִּי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה: וְיוֹמִי יֵמָּה כְּהֵנָּה וְיִימַר לְאֶתְמָא אִם לֹא שָׁכִיב גְּבֵר יְתִיד וְאִם לֹא סָטִית לְאֶסְתָּאכָא בִּר מִבְּעַלֶּיךָ הָיוּ זָכָא מִמִּיָּא מְרִירָא מְלֻטְטָא הָאֵלֶּין: כ וְאֵת כִּי שְׁמִית תַּחַת אִישׁ וְכִי נִטְמָאת וְיִתֵּן אִישׁ בֶּדֶל אֶת־שִׁכְבָּתוֹ מִבְּלַעְדֵי אִישׁ: וְאֵת כִּי שְׁמִית תַּחַת אִישׁ וְכִי נִטְמָאת וְיִתֵּן אִישׁ בֶּדֶל אֶת־שִׁכְבָּתוֹ מִבְּלַעְדֵי אִישׁ: וְאֵת אֲרִי סָטִית בִּר מִבְּעַלֶּיךָ וְאֲרִי אֶסְתָּאכָת וְיִהֲב גְּבֵר בִּידֵי יֵת שִׁכְבָּתָהּ בִּר מִבְּעַלֶּיךָ: כֹּא וְהַשְׁבִּיעַ הַכֶּהֶן אֶת־הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֵלֶּה וְאָמַר הַכֶּהֶן לְאִשָּׁה יִתֵּן יְהוָה אוֹתְךָ לְאֵלָה וּלְשִׁבְעָה בְּתוֹךְ עַמּוּךְ בָּתַת יְהוָה אֶת־יִרְכָּךְ נִפְלֹת וְאֶת־בְּטָנְךָ צָבָה: וְהַשְׁבִּיעַ הַכֶּהֶן אֶת־הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֵלֶּה וְאָמַר הַכֶּהֶן לְאִשָּׁה יִתֵּן יְהוָה אוֹתְךָ לְאֵלָה וּלְשִׁבְעָה בְּתוֹךְ עַמּוּךְ בָּתַת יְהוָה אֶת־יִרְכָּךְ נִפְלֹת וְאֶת־בְּטָנְךָ צָבָה: וְיוֹמִי כְהֵנָּה יֵת אֶתְמָא בְּמוֹמְתָא דְּלוֹטָא וְיִימַר כְּהֵנָּה לְאֶתְמָא יִהֲב יי יְתִיד לְלוֹט וְלִמוֹמִי בְּגוֹ עַמּוּךְ בְּדִיִּיב יי יֵת יְרִידִי מִסִּיא וְיֵת מַעֲזִי נְפִיחִין: כב וְכֹאֵו הַמִּים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲוֹךְ לְצִבּוֹת בְּטֵן וְלִנְפֹל יֶדֶד וְאֶמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן: וְכֹאֵו הַמִּים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲוֹךְ לְצִבּוֹת בְּטֵן וְלִנְפֹל

יֶדֶד וְאֶמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן: וְיַעֲלוֹן מִיָּא מְלֻטְטָא הָאֵלֶּין בְּמַעֲזִי לְאַפְתָּא מַעֲזִין וְלְאַמְסָאָה יֶרְכָא וְיִימַר אֶתְמָא אָמֵן אָמֵן: כג וְכָתַב אֶת־הָאֵלֶּת הָאֵלָה הַכֶּהֶן בְּסֹפֶר וּמִחָה אֶל־מִי הַמָּרִים: וְכָתַב אֶת־הָאֵלֶּת הָאֵלָה הַכֶּהֶן בְּסֹפֶר וּמִחָה אֶל־מִי הַמָּרִים: וְיָכְתוּב יֵת לְטִיָּא הָאֵלֶּין כְּהֵנָּה בְּסֹפֶר וּמִחָה אֶל־מִי הַמָּרִים: וְיָכְתוּב יֵת לְטִיָּא הָאֵלֶּין כְּהֵנָּה בְּסֹפֶר וּמִחָה אֶל־מִי הַמָּרִים: כד וְהַשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים וְכֹאֵו בְּהַמִּים הַמְּאָרְרִים לְמָרִים: וְהַשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים וְכֹאֵו בְּהַמִּים הַמְּאָרְרִים לְמָרִים: וְיַשְׁקִי יֵת אֶתְמָא יֵת מִיָּא מְרִירָא מְלֻטְטָא וְיַעֲלוֹן בְּהַמִּים מְלֻטְטָא לְמָרִירִי: כה וְלָקַח הַכֶּהֶן מִיָּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַקִּנְיָתָה וְהִנִּיף אֶת־הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וְלָקַח הַכֶּהֶן מִיָּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַקִּנְיָתָה וְהִנִּיף אֶת־הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וְיִסַּב כְּהֵנָּה מִיָּדָא דְּאֶתְמָא יֵת מִנְחַת קִנְיָתָהּ וְיִימַר יֵת מִנְחָתָה קָדָם יי וְיִקְרֹב יֵמָּה לְמַדְבָּחָא: כו וְקִמְצֵן הַכֶּהֶן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזוּכְרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ וְאַחֵר יִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־הַמִּים: וְקִמְצֵן הַכֶּהֶן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזוּכְרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ וְאַחֵר יִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־הַמִּים: וְיִקְמֹץ כְּהֵנָּה מִן מִנְחָתָה יֵת אֶדְכֻרְתָּה וְיִסַּב לְמַדְבָּחָא וְיִבְתֵּר בֶּן יִשְׁקִי יֵת אֶתְמָא יֵת מִיָּא: כז וְהַשְׁקָה אֶת־הַמִּים וְהִיתָה אִם־נִטְמָאָה וְתִמְעַל מַעַל בְּאִישָׁהּ וְכֹאֵו בְּהַמִּים הַמְּאָרְרִים לְמָרִים: וְצָבְתָה בְּטָנָה וְנִפְלָה יִרְכָּה וְהִיתָה הָאִשָּׁה לְאֵלָה בְּקִרְבָּה עַמּוּךְ: וְהַשְׁקָה אֶת־הַמִּים וְהִיתָה אִם־נִטְמָאָה וְתִמְעַל מַעַל בְּאִישָׁהּ וְכֹאֵו בְּהַמִּים הַמְּאָרְרִים לְמָרִים: וְצָבְתָה בְּטָנָה וְנִפְלָה יִרְכָּה וְהִיתָה הָאִשָּׁה לְאֵלָה בְּקִרְבָּה עַמּוּךְ: וְיַשְׁקֵנָה יֵת מִיָּא וְיִתֵּי אִם אֶסְתָּאכָת וְשִׁקְרָת שִׁקְרָב בְּעִלָּה וְיַעֲלוֹן בְּהַמִּים מְלֻטְטָא לְמָרִירִי וְיַפְחוֹן מַעֲזָה וְתִתְמַסִּי יֶרְכָּה וְיִתֵּי אֶתְמָא לְלוֹט בְּגוֹ עַמּוּךְ: כח וְאִם־לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְיִתְרָהּ הִוא וְנִקְטָה וְנִוְרָעָה זָרַע: וְאִם־לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְיִתְרָהּ הִוא וְנִקְטָה וְנִוְרָעָה זָרַע: וְאִם לֹא אֶסְתָּאכָת אֶתְמָא וְנִדְכָּאָה הִיא וְתַפּוּךְ זָכָא וְתַעֲדִי עַדוּי: כט וְזֹאת תוֹרַת הַקִּנְיָתָה אֲשֶׁר תִּשְׁמָה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה וְנִטְמָאָה: זֹאת תוֹרַת הַקִּנְיָתָה אֲשֶׁר תִּשְׁמָה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה וְנִטְמָאָה: דָּא אֲוִרְתָּא דְּקִנְיָתָה דִּי תַסְטִי אֶתְמָא בִּר

מִכְעָלָה וְתִסְתָּאֵב: לֹא אִישׁ אֲשֶׁר תִּעָבֵר עָלָיו רוּחַ
 קָנָאָה וּקְנָא אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה
 וַעֲשֵׂה לָּהּ כַּכֶּהֱן אֵת כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת: וְאִישׁ אֲשֶׁר
 תִּעָבֵר עָלָיו רוּחַ קָנָאָה וּקְנָא אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת־
 הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וַעֲשֵׂה לָּהּ כַּכֶּהֱן אֵת כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת:
 או גִּבֹּר דִּי תִעָבֵר עֲלוֹהֵי רוּחַ קָנָאָה וּיִקְנֵי יָת אִתְּמָה וּיִקִּם
 יָת אִתְּמָה קֳדָם יְיָ וַיַּעֲבֵד לָהּ כַּכֶּהֱן יָת כָּל אֲוִרְתָּהּ הַדָּא:
 לֹא וְנִקְהָ הָאִישׁ מַעֲוֹן וְהָאִשָּׁה הָיְתָה תִּשְׂאָה אֶת־עֲוֹנָהּ:
 וְנִקְהָ הָאִישׁ מַעֲוֹן וְהָאִשָּׁה הָיְתָה תִּשְׂאָה אֶת־עֲוֹנָהּ: וַיְהִי
 וַצִּנָּה גִבֹּרָא מְחוּבָא וְאִתְּמָה הִיא תִקְבֵּל יָת חֻבָּה: פ
 א וַיִּדְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵ: ב דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אֲוִי־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְגִדֵּל
 גִּדֵּר נוֹיֵר לַהֲזִיר לַיהוָה: ד דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 אֲלֵהֶם אִישׁ אֲוִי־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְגִדֵּל גִּדֵּר נוֹיֵר לַהֲזִיר
 לַיהוָה: מ לֵאלֹהִים מִלֵּל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימְרֵ לַהֲוֹן גִּבֹּר או אִתְּמָה
 אַרְי וְפָרֵשׁ לְמִדֵּר גִּדֵּר נִזְרִיר לְמִזִּיר קֳדָם יְיָ: ג מִיָּן וְשִׁכֹּר
 זִיֵּיר חֲמִין יָין וְחִמְץ שִׁכֹּר לֹא יִשְׁתָּה וְכָל־מִשְׁרַת עֲנָבִים
 לֹא יִשְׁתָּה וְעֲנָבִים לַחִים וְיִבְשִׁים לֹא יֵאָכֵל: מִיָּן וְשִׁכֹּר
 זִיֵּיר חֲמִין יָין וְחִמְץ שִׁכֹּר לֹא יִשְׁתָּה וְכָל־מִשְׁרַת עֲנָבִים לֹא
 יִשְׁתָּה וְעֲנָבִים לַחִים וְיִבְשִׁים לֹא יֵאָכֵל: מִחֲמַר חֲדַת וְעֵתִיק
 יִזֵּיר חַל דְּחֲמַר חֲדַת וְחַל דְּחֲמַר עֵתִיק לֹא יִשְׁתִּי וְכָל
 מִתְרוֹת עֲנָבִין לֹא יִשְׁתִּי וְעֲנָבִין רִשִׁיבִין וְיִבְשִׁין לֹא יִיכּוֹל:
 ה כָּל יָמֵי נִזְרוּ מִכָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגֶּפֶן תֵּינִין מִחֲרָצִים
 וְעֲדִיגֹ: ו לֹא יֵאָכֵל: כָּל יָמֵי נִזְרוּ מִכָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגֶּפֶן
 תֵּינִין מִחֲרָצִים וְעֲדִיגֹ: לֹא יֵאָכֵל: כָּל יָמֵי נִזְרוּ מִכָּל
 דִּיתְעָבֵד מִגֶּפֶן דְּחֲמַרָא מִפּוֹרְצִין וְעַד עֲצוּרִין לֹא יִיכּוֹל:
 ה כָּל־יָמֵי גִדֵּר נִזְרוּ תַּעֲר לֹא־יִעָבֵר עַל־רֵאשׁוֹ עַד־
 מְלֵאת הֵימָם אֲשֶׁר־יִזְרִי לַיהוָה קִדֵּשׁ יִתְּיָה גִדֵּל פֶּרַע
 שְׁעַר רֵאשׁוֹ: כָּל־יָמֵי גִדֵּר נִזְרוּ תַּעֲר לֹא־יִעָבֵר עַל־רֵאשׁוֹ
 עַד־מְלֵאת הֵימָם אֲשֶׁר־יִזְרִי לַיהוָה קִדֵּשׁ יִתְּיָה גִדֵּל פֶּרַע
 שְׁעַר רֵאשׁוֹ: כָּל יָמֵי גִדֵּר נִזְרוּ מִסָּפֵר לֹא יַעֲבֹר עַל רִישָׁה
 עַד מִשְׁלֵם יוֹמָיָא דִּיגִזֹּר קֳדָם יְיָ קִדִּישׁ יְהִי מִרְבִּי פְרוּעַ
 שְׁעַר רִישָׁה: ו כָּל־יָמֵי הַזִּיר לַיהוָה עַל־גִּפְשׁ מָת לֹא
 יָבֹא: כָּל־יָמֵי הַזִּיר לַיהוָה עַל־גִּפְשׁ מָת לֹא יָבֹא: כָּל יוֹמִין
 דִּיגִזֹּר קֳדָם יְיָ עַל נִפְשָׁה דְּמָתָא לֹא יִיעוֹל: ז לֹאבִיו וְלֹאמֹו

תמים לשלמים: ויקרב ית קרבנה קדם יי אמר בר שמה שלים חד לעלתא ואמרמא חדא בת שמה שלממא לחטאתא ודכר חד שלים לנכסת קודשא: טו וסל מצות סלת חלת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונספיהם: וסל מצות סלת חלת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונספיהם: וסל פטיר סלתא גריצין דפילן במשח ואספוגין פטירין דמשיחין במשח ומנחתהון ונספיהון: טז והקריב הכהן לפני יהוה ועשה את־חמטאתו ואת־עלתו: והקריב הכהן לפני יהוה ועשה את־חמטאתו ואת־עלתו: ויקרב כהנא קדם יי ויעבד ית חטאתה וית עלמה: ז ואת־האיל יעשה וזבח שלמים ליהוה על סל המצות ועשה הכהן את־מנחתו ואת־נסכו: ואת־האיל יעשה וזבח שלמים ליהוה על סל המצות ועשה הכהן את־מנחתו ואת־נסכו: וית דכרא יעבד נכסת קודשא קדם יי על סלא דפטיריא ויעבד כהנא ית מנחתה וית נסכה: יח וגלח הנזיר פתח אהל מועד את־ראש נזרו ולקח את־שער ראש נזרו ונתן עליהאש אשר־תחת זבח השלמים: וגלח הנזיר פתח אהל מועד את־ראש נזרו ולקח את־שער ראש נזרו ונתן עליהאש אשר־תחת זבח השלמים: ויגלח נזירא בתרע משפן זמנא ית ריש נזרה ויסב ית שער ריש נזרה ויתן על אשתא די תחות דודא דנכסת קודשא: יט ולקח הכהן את־הזרע בשלה מן־האיל ויחלת מצה אחת מן־הסל ורקיק מצה אחד ונתן על־כפי הנזיר אחר התגלחו את־נזרו: ולקח הכהן את־הזרע בשלה מן־האיל ויחלת מצה אחת מן־הסל ורקיק מצה אחד ונתן על־כפי הנזיר אחר התגלחו את־נזרו: ויסב כהנא ית דרעא בשלא מן דוכרא וגרצמא פטירמא חדא מן סלא ואספוג פטיר חד ויתן על ידי נזירא בתר דגלח ית נזרה: כ והניף אותם הכהן ו תנופה לפני יהוה קדש הוא לבדו על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין: והניף אותם הכהן ו תנופה לפני יהוה קדש הוא לבדו על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר ישתה הנזיר יין: ויריס יתהון כהנא ארמא קדם יי קידשא הוא לכהנא על חדיא דארומתא ועל שקא דאפשוותא ובתר כן ישתי נזירא חמרא: כא ואת תורת

הנזיר אשר ידר קרבנו ליהוה על־נזרו מלבד אשר תשיג ידו כפי נדרו אשר ידר כן יעשה על תורת נזרו: ואת תורת הנזיר אשר ידר קרבנו ליהוה על־נזרו מלבד אשר־תשיג ידו כפי נדרו אשר ידר כן יעשה על תורת נזרו: פ דא אוריתא דנזירא די ידר קרבנה קדם יי על נזרה בר מיתדבק ידה פפוס נזרה די ידר כן יעבד על אוריתא דנזרה: כב וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: כג דבר אל־אהרן ואל־בניו לאמור כה תברכו את־בני ישראל אמור להם: דבר אל־אהרן ואל־בניו לאמור כה תברכו את־בני ישראל אמור להם: מלל עם אהרן ועם בניה למימר קדין תברכון ית בני ישראל תימרון להון: ס כד יברכך יהוה וישמרך: וברכך יהוה וישמרך: יברכך יי וישמרך: ס כה יאר יהוה ו פניו אליך ויחנך: יאר יהוה ו פניו אליך ויחנך: נזיר יי שכןתה לותך וירחם יתך: ס כו וישא יהוה ו פניו אליך וישם לך שלום: וישא יהוה ו פניו אליך וישם לך שלום: יסב יי אפה לותך וישוי לך שלם: ס כז ושמנו את־שמי על־בני ישראל ואני אברכם: ושמנו את־שמי על־בני ישראל ואני אברכם: וישוון ית ברפת שמי על בני ישראל ואנא אברכנן: ס

חמישי א ויהי ביום פלות משה להקים את־המושפן וימשח אותו ויקדש אתו ואת־כל־כליו ואת־המושפן ואת־כל־כליו וימשחם ויקדש אתם: ויהי ביום פלות משה להקים את־המושפן וימשח אתו ויקדש אתו ואת־כל־כליו ואת־המושפן ואת־כל־כליו וימשחם ויקדש אתם: והנה ביוםא דשיצי משה לאקמא ית משפנא ורבי יתה וקדיש יתה וית כל מנוהי וית מדבחא וית כל מנוהי ורבנן וקדיש יתהון: כ ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המפלת הם העמדים על־הפקדים: ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המפלת הם העמדים על־הפקדים: וקריבו רבירבי ישראל רישי בית אבהתהון אנון ורבירבי שבטיא אנון דקומין על מגניא: ג ויביאו את־קרבנם לפני יהוה שש־עגלת צב ושני עשר בקר עגלה על־שני הנשאים ושור לאחד ויקריבו אותם לפני המושפן: ויביאו

אֶת־קִרְבָּנָם לִפְנֵי יְהוָה שִׁשְׁעֻגְלוֹת צֶבַע וּשְׁנֵי עֶשְׂרֵי בָקָר
עֹגֵלָה עַל־שְׁנֵי הַנְּשָׂאִים וְשׁוֹר לֶאֱחָד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי
הַמִּשְׁכָּן: וְאֵתֵיזָה יַת אֶרְבִּייהוֹן קָדָם יי שֵׁית עֹגֵלָן כֹּד
מִחֲפִיז וַתְּרִי עֶשְׂרֵי תוֹרִין עֹגֵלְתָא עַל תְּרִין רִבְרִיזָא וְתוֹר
לֶחֶד וַקְרִיבוּ יַתְהוֹן קָדָם מִשְׁכָּנָא: וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְאָמַר יי
לִמֹּשֶׁה לְמִימֶר: הֲקָח מֵאֹתָם וְהָיִי לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת
אֹהֶל מוֹעֵד וְנִתְּתָה אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם אִישׁ כְּפִי עֲבָדְתוֹ:
קָח מֵאֹתָם וְהָיִי לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְנִתְּתָה
אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם אִישׁ כְּפִי עֲבָדְתוֹ: קָבַל מִנְהוֹן וַיהוֹן
לְמַלְחָה יַת פִּלְחָן מִשְׁפָּן זִמְנָא וְתַתָּן יַתְהוֹן לְלוֹאִי גִבֹר
כְּמִסַּת פִּלְחָנָה: וַיִּקָּח מֹשֶׁה אֶת־הָעֹגֵלֹת וְאֶת־הַבָּקָר
וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם: וַיִּקָּח מֹשֶׁה אֶת־הָעֹגֵלֹת וְאֶת־
הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם: וַיְנַסִּיב מֹשֶׁה יַת עֹגֵלְתָא וַיַּת
תוֹרִי וַיִּהְיֶה יַתְהוֹן לְלוֹאִי: וְאֵת א שְׁתֵּי הָעֹגֵלֹת וְאֵת
אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבָדְתָּם: אֵת א
שְׁתֵּי הָעֹגֵלֹת וְאֵת אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי
עֲבָדְתָּם: יַת תְּרַמִּין עֹגֵלְתָא וַיַּת אַרְבַּעַת תוֹרִי יִהְיֶה לִבְנֵי
גֵרְשׁוֹן כְּמִסַּת פִּלְחָנָהוֹן: ה וְאֵת א אַרְבַּע הָעֹגֵלֹת וְאֵת
שְׁמֹנֶת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי מְרָרִי כְּפִי עֲבָדְתָּם בִּיד אִיתְמֹר
בְּזִיאֲהֶרֶן חֶבְהוֹן: וְאֵת א אַרְבַּע הָעֹגֵלֹת וְאֵת שְׁמֹנֶת הַבָּקָר
נָתַן לִבְנֵי מְרָרִי כְּפִי עֲבָדְתָּם בִּיד אִיתְמֹר בְּזִיאֲהֶרֶן חֶבְהוֹן:
וַיַּת אַרְבַּע עֹגֵלָן וַיַּת תְּמַנְיָא תוֹרִי יִהְיֶה לִבְנֵי מְרָרִי כְּמִסַּת
פִּלְחָנָהוֹן בִּידָא דְאִיתְמֹר כֹּד אֲהֶרֶן כְּהֵנָּה: ט וְלִבְנֵי קָהַת
לֹא נָתַן כִּי־עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בְּכַתֵּף יִשְׂאֹו: וְלִבְנֵי
קָהַת לֹא נָתַן כִּי־עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בְּכַתֵּף יִשְׂאֹו: וְלִבְנֵי
קָהַת לֹא יִהְיֶה אֲרִי פִלְחָן קוֹדֶשָׁא עֲלֵיהוֹן כְּכַתֵּפָא נְטִלִין:
וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשָׂאִים אֵת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ
וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשָׂאִים אֶת־קִרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּקְרִיבוּ
הַנְּשָׂאִים אֵת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ
הַנְּשָׂאִים אֶת־קִרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּקְרִיבוּ רִבְרִיזָא יַת
חֲנֻכַּת מִדְּבָחָא בְּיוֹמָא דְרַבִּיזָא יַתְהוֹ וַיִּקְרִיבוּ רִבְרִיזָא יַת
קִרְבָּנָהוֹן קָדָם מִדְּבָחָא: יא וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְשִׂיא
אֶחָד לְיוֹם נְשִׂיאִים אֶחָד לְיוֹם יִקְרִיבוּ אֶת־קִרְבָּנָם לְחֲנֻכַּת
הַמִּזְבֵּחַ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְשִׂיאִים אֶחָד לְיוֹם נְשִׂיאִים
אֶחָד לְיוֹם יִקְרִיבוּ אֶת־קִרְבָּנָם לְחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ: וְאָמַר יי

לְמֹשֶׁה רִבָּא כֹד לְיוֹמָא רִבָּא כֹד לְיוֹמָא יִקְרִיבוּ יַת
קִרְבָּנָהוֹן לְחֲנֻכַּת מִדְּבָחָא: ס יב וַיְהִי הַמִּקְרִיב בְּיוֹם
הָרִאשׁוֹן אֶת־קִרְבָּנָו נְחֹשֶׁן בְּזַעֲמִינְדָב לְמִכְּתָה יְהוֹדָה:
וַיְהִי הַמִּקְרִיב בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת־קִרְבָּנָו נְחֹשֶׁן בְּזַעֲמִינְדָב
לְמִכְּתָה יְהוֹדָה: וַתְּהֵה דְמִקְרָב בְּיוֹמָא קְדָמָה יַת קִרְבָּנָה
נְחֹשֶׁן כֹּד עֲמִינְדָב לְשִׁכְטָא דִּיהוֹדָה: יג וַיִּקְרְבֻּ קַעֲרַת־
כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מוֹרָק אֶחָד כֶּסֶף
שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֵהֶם א מִלֵּאִים סֵלֶת
בְּלוּלָה בְּשִׁמּוֹן לְמִנְחָה: וַיִּקְרְבֻּ קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים
וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מוֹרָק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל
הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֵהֶם א מִלֵּאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשִׁמּוֹן לְמִנְחָה:
וַיִּקְרְבֻּהּ מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וַתְּלִתִין סִלְעִין תְּהֵה
מִתְקָלָה מוֹרָקָא כֹד דְכֶסֶף מִתְקָלָה שְׁבַעִין סִלְעִין כֶּסֶף לְעִי
קוֹדֶשָׁא תְּרוּיָהוֹן מִלָּן סֵלְתָא דְפִילָא כְּמִשְׁחָ לְמִנְחָתָא:
יד כֹּף אֶחָת עֶשְׂרֵה וְהֵב מִלֵּאָה קְטֹרֶת: כֹּף אֶחָת עֶשְׂרֵה
וְהֵב מִלֵּאָה קְטֹרֶת: בְּזִיאָא חֲדָא מִתְקָל עֶשְׂרֵה סִלְעִין הִיא
דְּהֵב מִלֵּאָה קְטֹרֶת בּוֹסִמִּיא: טו כֹּף אֶחָד בְּזִיאָא אֵיל
אֶחָד כְּבִשְׂאֵהָד בְּזִישְׁתָּו לְעֹלָה: כֹּף אֶחָד בְּזִיאָא אֵיל
אֶחָד כְּבִשְׂאֵהָד בְּזִישְׁתָּו לְעֹלָה: תוֹר כֹּד כֹּד תוֹרִי דְכֹר
כֹּד אָמַר כֹּד כֹּד שְׁתָּה לְעֹלָתָא: טז שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד
לְחֻטָּאת: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: צִפִּיר כֹּד עִזִּין כֹּד
לְחֻטָּאת: יז וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנֵינִים אֵילִם חֲמִשָּׁה
עֲתוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּגִי־שְׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קִרְבָּן
נְחֹשֶׁן בְּזַעֲמִינְדָב: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנֵינִים אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֲתוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּגִי־שְׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קִרְבָּן
נְחֹשֶׁן בְּזַעֲמִינְדָב: וְלִנְכַּסַּת קוֹדֶשִׁיא תוֹרִין תְּרִין דְּכֹרִי
חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא אֲמִרִין בְּנֵי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קִרְבָּנָא
דְּנְחֹשֶׁן כֹּד עֲמִינְדָב: פ יח בְּיוֹם הַשְּׁנִי הַקְרִיב נְתַנְאֵל
בְּזִיאָא נְשִׂיא יִשְׁשַׁכָּר: בְּיוֹם הַשְּׁנִי הַקְרִיב נְתַנְאֵל
בְּזִיאָא נְשִׂיא יִשְׁשַׁכָּר: יט הַקְרִיב אֶת־קִרְבָּנָו קַעֲרַת־כֶּסֶף
אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מוֹרָק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים
שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֵהֶם א מִלֵּאִים סֵלֶת בְּלוּלָה
בְּשִׁמּוֹן לְמִנְחָה: הַקְרִיב אֶת־קִרְבָּנָו קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָת
שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מוֹרָק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֵהֶם א מִלֵּאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשִׁמּוֹן

חַמְשָׁה עֶתְרִים חַמְשָׁה כִּבְשִׁים בְּגִי'שָׁנָה חַמְשָׁה זֶה
 קָרְבֵּן אֱלִיאָב בֶּן־חֶלֶן: וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם אֵילִם
 חַמְשָׁה עֶתְרִים חַמְשָׁה כִּבְשִׁים בְּגִי'שָׁנָה חַמְשָׁה זֶה קָרְבֵּן
 אֱלִיאָב בֶּן־חֶלֶן: וּלְנִסְכַּת קֹדֶשׁא תֹרִין תֹּרִין דְּכָרִי חַמְשָׁא
 גְּדִי חַמְשָׁא אֲמִרִין בְּגִי שָׁנָא חַמְשָׁא דִּין קָרְבֵּן אֱלִיאָב בֶּר
 חֶלֶן: פ לַבֵּיּוֹם הָרִבְעִי נָשִׂיא לִבְנֵי רֵאוּבֵן אֱלִיצֹר
 בֶּן־שְׂדִיאוֹר: בֵּיּוֹם הָרִבְעִי נָשִׂיא לִבְנֵי רֵאוּבֵן אֱלִיצֹר
 בֶּן־שְׂדִיאוֹר: בְּיוֹמָא רִבְעָאָה רַבָּא לִבְנֵי רֵאוּבֵן אֱלִיצֹר בֶּר
 שְׂדִיאוֹר: לֹא קָרְבָּנוּ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה
 מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אַחֵר כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ
 שְׁנֵיהֶם ׀ מֵלֵאִים סֵלַת בְּלוּלָה בִּשְׁמֹן לְמִנְחָה: קָרְבָּנוּ
 קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אַחֵר כֶּסֶף
 שִׁבְעִים שָׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מֵלֵאִים סֵלַת בְּלוּלָה
 בִּשְׁמֹן לְמִנְחָה: קָרְבָּנָהּ מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מָאָה וּתְלָתִין
 סֻלְעִין הָיָה מִתְקַלָּה מִזְרֵקָא חַד דְּכֶסֶף מִתְקַלָּה שִׁבְעִין
 סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קֹדֶשׁא תַּפְגִּיהוֹן מִלֵּן סֻלְמָא דְפִילָא בִּמְשַׁח
 לְמִנְחָתָא: לֹב כַּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מֵלֵאָה קִטְרַת: כַּף
 אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מֵלֵאָה קִטְרַת: בְּזִיקָא חֲדָא מִתְקַל עֶשֶׂר
 סֻלְעִין הִיא דְדָהָב מִלֵּאָה קִטְרַת בּוֹסֻמְיָא: לֹב כַּף אַחֵר
 בֶּן־בָּקָר אֵיל אַחֵר כִּבְשִׁא־אֶחָד בֶּן־שָׁנָו לְעֵלָה: כַּף אַחֵר
 בֶּן־בָּקָר אֵיל אַחֵר כִּבְשִׁא־אֶחָד בֶּן־שָׁנָו לְעֵלָה: תּוֹר חַד בֶּר
 תּוֹרִי דְכֶר חַד אֲמֵר חַד בֶּר שְׁתֵּה לְעֵלְמָא: לֹב שְׁעִיר־עִזִּים
 אַחֵד לַחֲטָאת: שְׁעִיר־עִזִּים אַחֵד לַחֲטָאת: צִפִּיר בֶּר עִזִּין
 חַד לַחֲטָאתָא: לֹב וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם אֵילִם
 חַמְשָׁה עֶתְרִים חַמְשָׁה כִּבְשִׁים בְּגִי'שָׁנָה חַמְשָׁה זֶה
 קָרְבֵּן אֱלִיצֹר בֶּן־שְׂדִיאוֹר: וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם
 אֵילִם חַמְשָׁה עֶתְרִים חַמְשָׁה כִּבְשִׁים בְּגִי'שָׁנָה חַמְשָׁה זֶה
 קָרְבֵּן אֱלִיצֹר בֶּן־שְׂדִיאוֹר: וּלְנִסְכַּת קֹדֶשׁא תֹרִין תֹּרִין
 דְּכָרִי חַמְשָׁא גְּדִי חַמְשָׁא אֲמִרִין בְּגִי שָׁנָא חַמְשָׁא דִּין
 קָרְבֵּן אֱלִיצֹר בֶּר שְׂדִיאוֹר: פ לוֹ בֵּיּוֹם הַחֲמִישִׁי נָשִׂיא
 לִבְנֵי שְׁמַעוֹן שְׁלֵמִיאֵל בֶּן־צֹרִישְׁדִי: בֵּיּוֹם הַחֲמִישִׁי נָשִׂיא
 לִבְנֵי שְׁמַעוֹן שְׁלֵמִיאֵל בֶּן־צֹרִישְׁדִי: בְּיוֹמָא חַמְשָׁאָה רַבָּא
 לִבְנֵי שְׁמַעוֹן שְׁלֵמִיאֵל בֶּר צֹרִישְׁדִי: לו קָרְבָּנוּ קַעֲרַת־
 כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אַחֵר כֶּסֶף
 שִׁבְעִים שָׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מֵלֵאִים סֵלַת
 בְּלוּלָה בִּשְׁמֹן לְמִנְחָה: קָרְבָּנוּ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים
 וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אַחֵר כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מֵלֵאִים סֵלַת
 בְּלוּלָה בִּשְׁמֹן לְמִנְחָה: קָרְבָּנָהּ מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מָאָה וּתְלָתִין
 סֻלְעִין הָיָה מִתְקַלָּה מִזְרֵקָא חַד דְּכֶסֶף מִתְקַלָּה שִׁבְעִין
 סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קֹדֶשׁא תַּפְגִּיהוֹן מִלֵּן סֻלְמָא דְפִילָא בִּמְשַׁח
 לְמִנְחָתָא: לֹב כַּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מֵלֵאָה קִטְרַת: כַּף
 אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מֵלֵאָה קִטְרַת: בְּזִיקָא חֲדָא מִתְקַל עֶשֶׂר
 סֻלְעִין הִיא דְדָהָב מִלֵּאָה קִטְרַת בּוֹסֻמְיָא: לֹב כַּף אַחֵר
 בֶּן־בָּקָר אֵיל אַחֵר כִּבְשִׁא־אֶחָד בֶּן־שָׁנָו לְעֵלָה: כַּף אַחֵר
 בֶּן־בָּקָר אֵיל אַחֵר כִּבְשִׁא־אֶחָד בֶּן־שָׁנָו לְעֵלָה: תּוֹר חַד בֶּר
 תּוֹרִי דְכֶר חַד אֲמֵר חַד בֶּר שְׁתֵּה לְעֵלְמָא: לֹב שְׁעִיר־עִזִּים
 אַחֵד לַחֲטָאת: שְׁעִיר־עִזִּים אַחֵד לַחֲטָאת: צִפִּיר בֶּר עִזִּין
 חַד לַחֲטָאתָא: לֹב וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם אֵילִם
 חַמְשָׁה עֶתְרִים חַמְשָׁה כִּבְשִׁים בְּגִי'שָׁנָה חַמְשָׁה זֶה
 קָרְבֵּן אֱלִיצֹר בֶּן־שְׂדִיאוֹר: וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם
 אֵילִם חַמְשָׁה עֶתְרִים חַמְשָׁה כִּבְשִׁים בְּגִי'שָׁנָה חַמְשָׁה זֶה
 קָרְבֵּן אֱלִיצֹר בֶּן־שְׂדִיאוֹר: וּלְנִסְכַּת קֹדֶשׁא תֹרִין ת

וּמֵאֵה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אַחֵר כֶּסֶף שְׁבָעִים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל
הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיתֶיהָ | מֵלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בִשְׁמֹן לְמִנְחָה:
קֶרֶבֶנָה מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף קִדָּא מָאָה וְתַלְחִין סִלְעִין תְּהָה
מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה שְׁבָעִין סִלְעִין בְּסִלְעֵי
קִדְשָׁא תְרוּיָהוֹן מֶלֶן סֵלְתָא דְפִילָא בְּמִשֹּׁח לְמִנְחָתָא:
לֹא כֹף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מֵלֵאָה קְטָרֶת: כֹּף אַחַת עֲשָׂרָה
זָהָב מֵלֵאָה קְטָרֶת: בְּזִיכָא קִדָּא מִתְקֵל עֶשֶׂר סִלְעִין הִיא
דְדִּהֵב מֵלֵאָה קְטָרֶת בּוֹסִמְיָא: לֹא פֶר אַחֵד בֶּן־בָּקָר אֵיל
אַחַד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה: פֶּר אַחֵד בֶּן־בָּקָר אֵיל
אַחַד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה: תּוֹר חַד בֶּר תּוֹרֵי דְכֹר
חַד אִמֵּר חַד בֶּר שְׁתֵּה לְעֻלְתָּא: מִשְׁעִיר־עֹנִים אַחַד
לְחֻטָּאת: שְׁעִיר־עֹנִים אַחַד לְחֻטָּאת: צִפִּיר בֶּר עֲזִין חַד
לְחֻטָּאת: מֵא וְלֹזֶבֶח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עֲתִידִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרֶבֶן
שְׁלָמִיָּאל בֶּן־צֻרִישְׁדִּי: וְלֹזֶבֶח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֲתִידִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרֶבֶן
שְׁלָמִיָּאל בֶּן־צֻרִישְׁדִּי: וְלִנְכַסֶּת קִדְשָׁא תּוֹרִין תְּרִין דְּכֹרֵי
חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא אִמְרִין כְּגִי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קֶרֶבֶן
שְׁלָמִיָּאל בֶּר צֻרִישְׁדִּי: פ

שִׁישׁ מִבַּיִם הַשִּׁשִּׁי נָשָׂא לִבָּנֵי גֵר אֶלְיֶסָף בֶּן־דְּעוּאֵל׃
 בַּיִם הַשִּׁשִּׁי נָשָׂא לִבָּנֵי גֵר אֶלְיֶסָף בֶּן־דְּעוּאֵל׃ בַּיִם
 שְׁתִּיתָמָה רִבָּא לִבָּנֵי גֵר אֶלְיֶסָף בֶּר דְּעוּאֵל׃ מִן קֶרְבָּנָו
 קָעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלִשִּׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אַחַד
 כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מִלֵּאִים
 סֵלֶת בְּלוּלָה בִשְׁמֹן לְמִנְחָה׃ קֶרְבָּנָו קָעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת
 שְׁלִשִּׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אַחַד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
 בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מִלֵּאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בִשְׁמֹן
 לְמִנְחָה׃ קֶרְבָּנָה מִגִּסְתָּא דִּכְסָף חָדָא מֵאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין
 תְּנִי מִתְקָלָה מִזְרָקָא חַד דִּכְסָף מִתְקָלָה שִׁבְעִין סֻלְעִין
 בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא תְרוּיָהוֹן מִלֵּן סֵלְתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח
 לְמִנְחָתָא׃ מִן כֶּף אַחַת עֶשְׂרֶה זָהָב מִלֵּאָה קִטְרֵת׃ כֶּף
 אַחַת עֶשְׂרֶה זָהָב מִלֵּאָה קִטְרֵת׃ בְּזִיכָא חָדָא מִתְקָל עֶשֶׂר
 סֻלְעִין הִיא דְּדִחְב מִלֵּא מִזְרָת בּוֹסְמִינָא׃ מִן כֶּף אַחַד
 בֶּן־בִּקֵּר אֵיל אַחַד כֶּבֶשׂ־אַחַד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ כֶּף אַחַד
 בֶּן־בִּקֵּר אֵיל אַחַד כֶּבֶשׂ־אַחַד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ תּוֹר חַד בֶּר
 תּוֹרִי דְּכֵר חַד אֹמֵר חַד בֶּר שְׁתָּה לְעֹלָתָא׃ מו שְׁעִיר־עִזִּים

בְּרִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשֵׁי־אֶחָד בְּוִשְׁנָתוֹ לְעֵלָה: תוֹר חַד בַּר
תוֹרִי דְכַר חַד אִמְר חַד בַּר שְׁתֵּה לְעֵלְמָא: סֵד שְׁעִיר־עֹזִים
אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עֹזִים אֶחָד לְחַטָּאת: צִפִּיר בַּר עֲזִין
חַד לְחַטָּאתָא: סֵה וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים בְּנִי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה
קֶרֶבֶן אֲבִידֵן בְּוִגְדֵעֵנִי: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׁים בְּנִי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרֶבֶן
אֲבִידֵן בְּוִגְדֵעֵנִי: וְלִנְכַסְתָּ קוֹדֶשֶׁא תוֹרִין תִּרִין דְּכַרִּי
חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא אִמְרִין בְּנִי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קֶרֶבֶן
אֲבִידֵן בַּר גְּדַעֲוִנִי: פ סו בַּיּוֹם הַעֲשִׂירִי נָשִׂיא לִבְנֵי הָן
אֲחִיעֲזָר בְּוַעֲמִישְׁדִּי: בַּיּוֹם הַעֲשִׂירִי נָשִׂיא לִבְנֵי הָן
אֲחִיעֲזָר בְּוַעֲמִישְׁדִּי: בַּיּוֹמָא עֲשִׂירָאָה רַבָּא לִבְנֵי דָן
אֲחִיעֲזָר בַּר עֲמִישְׁדִּי: סו קֶרֶבֶנָּו קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת
שְׁלֹשִׁים וּמָאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֵלַת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
לְמִנְחָה: קֶרֶבֶנָּו קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמָאָה מִשְׁקָלָהּ
מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀
מְלֵאִים סֵלַת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קֶרֶבֶנָה מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף
חֲדָא מָאָה וְחֶלְתִּין סִלְעִין הָוּה מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף
מִתְקַלָּה שְׁבַעֲזִין סִלְעִין בְּסִלְעֵי קוֹדֶשֶׁא תְּרוּיָהוּן מִלֵּן סִלְתָּא
דְּפִילָא כְּמִשַׁח לְמִנְחָתָא: סח כֶּף אַחַת עֲשָׂרָה זֶהָב
מְלֵאָה קְמֹרֶת: כֶּף אַחַת עֲשָׂרָה זֶהָב מְלֵאָה קְמֹרֶת:
בְּזִיכָא חֲדָא מִתְקַל עֶשֶׂר סִלְעִין הִיא דְּזֶהָב מְלֵא מְלֵא קְטֹרֶת
בּוֹסִמְיָא: סט פֶּר אֶחָד בְּוִבְרָקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשֵׁי־אֶחָד
בְּוִשְׁנָתוֹ לְעֵלָה: פֶּר אֶחָד בְּוִבְרָקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשֵׁי־אֶחָד
בְּוִשְׁנָתוֹ לְעֵלָה: תוֹר חַד בַּר תוֹרִי דְכַר חַד אִמְר חַד בַּר
שְׁתֵּה לְעֵלְמָא: ע שְׁעִיר־עֹזִים אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עֹזִים
אֶחָד לְחַטָּאת: צִפִּיר בַּר עֲזִין חַד לְחַטָּאתָא: עא וְלִזְבַּח
הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה
כִּבְשִׁים בְּנִי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרֶבֶן אֲחִיעֲזָר בְּוַעֲמִישְׁדִּי:
וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה
כִּבְשִׁים בְּנִי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרֶבֶן אֲחִיעֲזָר בְּוַעֲמִישְׁדִּי:
וְלִנְכַסְתָּ קוֹדֶשֶׁא תוֹרִין תִּרִין דְּכַרִּי חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא
אִמְרִין בְּנִי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קֶרֶבֶן אֲחִיעֲזָר בַּר עֲמִישְׁדִּי: פ
עב בַּיּוֹם עֲשִׂיתִי עֶשֶׂר יוֹם נָשִׂיא לִבְנֵי אֲשֶׁר פִּגְעִיָּאל
בְּוַעֲכֶרֶן: בַּיּוֹם עֲשִׂיתִי עֶשֶׂר יוֹם נָשִׂיא לִבְנֵי אֲשֶׁר פִּגְעִיָּאל

בְּנִיעָל: בְּיוֹמָא חַד עֶשֶׂר יוֹמִין רַבָּא אֲשֶׁר פִּגְעִיאל
 בַּר עֲכָרָן: עַי קֶרְבָּנָא קַעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלִישִׁים וּמֵאָה
 מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
 שְׁנֵינִיּוֹם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קֶרְבָּנָא
 קַעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלִישִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
 שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינִיּוֹם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה
 בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קֶרְבָּנָה מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חָדָא מָאָה וּתְלָתִין
 סֻלְעִין הִוָּה מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה שְׁבַעִין
 סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא תְרוּיָהוֹן מְלֵן סֻלְתָּא דְפִילָא בְּמִשַׁח
 לְמִנְחָתָא: עַד כֹּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: כֹּף
 אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: בְּזִיכָא חָדָא מִתְקַל עֶשֶׂר
 סֻלְעִין הִיא דְהַב מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמָיָא: עַה פֶּר אֲחֵד
 בְּנִיעָל אֵיל אֶחָד כְּבִישֹׁאֲחֵד בְּנִיעָנָתוֹ לְעֵלָה: פֶּר אֲחֵד
 בְּנִיעָקֶר אֵיל אֶחָד כְּבִישֹׁאֲחֵד בְּנִיעָנָתוֹ לְעֵלָה: תוֹר חַד בַּר
 תוֹרֵי דְכַר חַד אִמֵּר חַד בַּר שְׁתֵּה לְעֵלָתָא: עַי שְׁעִיר־עִזִּים
 אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: צִפִּיר בַּר עִזִּין
 חַד לְחַטָּאתָא: עַי וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
 חֲמִשָּׁה עֶתְרִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנִיעָנָה חֲמִשָּׁה זֶה
 קֶרְבֵּן פִּגְעִיאל בְּנִיעָכָרָן: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
 חֲמִשָּׁה עֶתְרִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנִיעָנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן
 פִּגְעִיאל בְּנִיעָכָרָן: וְלִנְכַסֹּת קוּדְשָׁא תוֹרִין תְּרִין דְכָרִי
 חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא אִמֵּרִין בְּנִי שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִין קֶרְבֵּן
 פִּגְעִיאל בַּר עֲכָרָן: פַּ עַה בְּיוֹם שְׁנַיִם עֶשֶׂר יוֹם נָשִׂיא לְבָנִי
 נִפְתָּלִי אַחִירַע בְּנִיעָנָן: בְּיוֹם שְׁנַיִם עֶשֶׂר יוֹם נָשִׂיא לְבָנִי
 נִפְתָּלִי אַחִירַע בְּנִיעָנָן: בְּיוֹמָא תְּרִי עֶשֶׂר יוֹמִין רַבָּא לְבָנִי
 נִפְתָּלִי אַחִירַע בַּר עִינָן: עַי קֶרְבָּנָא קַעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת
 שְׁלִישִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שֶׁקֶל
 בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינִיּוֹם | מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
 לְמִנְחָה: קֶרְבָּנָא קַעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלִישִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ
 מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינִיּוֹם |
 מְלֵאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קֶרְבָּנָה מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף
 חָדָא מָאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין הִוָּה מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף
 מִתְקַלָּה שְׁבַעִין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא תְרוּיָהוֹן מְלֵן סֻלְתָּא
 דְפִילָא בְּמִשַׁח לְמִנְחָתָא: פַּ כֹּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה
 קְטֹרֶת: כֹּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת: בְּזִיכָא חָדָא
 מִתְקַל עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא דְהַב מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמָיָא:

פַּר אֶחָד בְּנִיעָקֶר אֵיל אֶחָד כְּבִישֹׁאֲחֵד בְּנִיעָנָתוֹ
 לְעֵלָה: פֶּר אֲחֵד בְּנִיעָקֶר אֵיל אֶחָד כְּבִישֹׁאֲחֵד בְּנִיעָנָתוֹ
 לְעֵלָה: תוֹר חַד בַּר תוֹרֵי דְכַר חַד אִמֵּר חַד בַּר שְׁתֵּה
 לְעֵלָתָא: פַּב שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד
 לְחַטָּאת: צִפִּיר בַּר עִזִּין חַד לְחַטָּאתָא: פַּג וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים
 בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְרִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים
 בְּנִיעָנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן אַחִירַע בְּנִיעָנָן: וְלִזְבַּח
 הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְרִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים
 בְּנִיעָנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן אַחִירַע בְּנִיעָנָן: וְלִנְכַסֹּת
 קוּדְשָׁא תוֹרִין תְּרִין דְכָרִי חֲמִשָּׁא גְדִי חֲמִשָּׁא אִמֵּרִין בְּנִי
 שְׁנָא חֲמִשָּׁא דִין קֶרְבֵּן אַחִירַע בַּר עִינָן: פַּ
 שְׁבִיעִי פַר זֹאת | חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ מֵאֵת
 נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל קַעֲרֵת כֶּסֶף שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מִזְרָק־כֶּסֶף
 שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה כְּפֹת זָהָב שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה: זֹאת | חֲנֻכַּת
 הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ מֵאֵת נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל קַעֲרֵת כֶּסֶף
 שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מִזְרָק־כֶּסֶף שְׁנַיִם עֶשְׂרֵה כְּפֹת זָהָב שְׁתֵּים
 עֶשְׂרֵה: דָּא חֲנֻכַּת מִדְּבָחָא בְּיוֹמָא דְרַבְיִי יְהֵה מִן רַבְרַבִּי
 יִשְׂרָאֵל מְגִיסִי כִסְפָּא תְרַמָּא עֲשָׂרִי מִזְרָקִי כִסְפָּא תְרִין עֶשֶׂר
 בְּזִיכֵי דְדִהֲבָא תְרַמָּא עֲשָׂרִי: פַּה שְׁלִישִׁים וּמֵאָה הַקְּעָרָה
 הָאֲחֵת כֶּסֶף וְשְׁבַעִים הַמִּזְרָק הָאֶחָד כֹּל כֶּסֶף הַכֵּלִים
 אֲלָפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: שְׁלִישִׁים וּמֵאָה
 הַקְּעָרָה הָאֲחֵת כֶּסֶף וְשְׁבַעִים הַמִּזְרָק הָאֶחָד כֹּל כֶּסֶף
 הַכֵּלִים אֲלָפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: מָאָה וּתְלָתִין
 סֻלְעִין הִוָּה מִתְקַלָּא דְמִגִּסְתָּא חָדָא דְכִסְפָּא וְשְׁבַעִין
 דְמִזְרָקָא חַד כֹּל כֶּסֶף מְנַיָּא תְרִין אֲלָפִין וְאַרְבַּע מָאָה
 בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא: פַּ כְּפֹת זָהָב שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה מְלֵאֹת
 קְטֹרֶת עֶשְׂרֵה עֶשְׂרֵה חֶפֶץ בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כָּל־זָהָב
 הַכְּפֹת עֶשְׂרִים וּמֵאָה: כְּפֹת זָהָב שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה מְלֵאֹת
 קְטֹרֶת עֶשְׂרֵה עֶשְׂרֵה חֶפֶץ בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כָּל־זָהָב הַכְּפֹת
 עֶשְׂרִים וּמֵאָה: בְּזִיכֵי דְדִהֲבָא תְרַמִּי עֲשָׂרִי מְלֵן קְטֹרֶת
 בּוֹסְמָיָא מִתְקַל עֶשֶׂר סֻלְעִין הִוָּה מִתְקַלָּא דְבְּזִיכָא בְּסֻלְעֵי
 קוּדְשָׁא כָּל דְהַב בְּזִיכָא מָאָה וְעֶשְׂרִין:
 מִפְטוֹר פַּ כָּל־הַבְּקָר לְעֵלָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר פָּרִים אֵילִם
 שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה כְּבָשִׂים בְּנִיעָנָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר וּמִנְחָתָם
 וְשְׁעִירֵי עִזִּים שְׁנַיִם עֶשֶׂר לְחַטָּאת: כָּל־הַבְּקָר לְעֵלָה
 שְׁנַיִם עֶשֶׂר פָּרִים אֵילִם שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה כְּבָשִׂים בְּנִיעָנָה שְׁנַיִם

חֲנֻכַּת מִדְבָּחָא בְּתַר דְּרַבְרִי יְתָה: פִּט וּבָבָא מִשָּׁה אֶל־אֱהֵל
מוֹעֵד לְדַבֵּר אֹתוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוִי מֵעַל
הַכְּפֹרֶת אֲשֶׁר עַל־אֶרֶץ הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִּים וַיִּדְבֹּר
אֵלָיו: וּבָבָא מִשָּׁה אֶל־אֱהֵל מוֹעֵד לְדַבֵּר אֹתוֹ וַיִּשְׁמַע
אֶת־הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוִי מֵעַל הַכְּפֹרֶת אֲשֶׁר עַל־אֶרֶץ הָעֵדֻת
מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִּים וַיִּדְבֹּר אֵלָיו: וְכֵן עָלִיל מִשָּׁה לְמַשְׁכֵּן
זִמְנָא לְמַלְלָא עֻמָּה וַיִּשְׁמַע יְתָ קָלָא דְּמִתְמַלְלָא עֻמָּה מֵעָלָיו
כְּפֻרְתָּא דִּי עַל אֲרֻנָּא דְּסִתְּהֻדָּתָא מִבֵּין תְּרִין כְּרוּבִיא
וּמִתְמַלְלָא עֻמָּה: פ פ פ

קע"ו פסוקים, עמ"ס סימן.

עֶשֶׂר וּמִנְחָתָם וְשַׁעֲרֵי עֵצִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר לְחֻמָּתָא: כָּל תוֹרֵי
לְעֻלְמָא תְּרֵי עֶשֶׂר תוֹרִין דְּכָרִין תְּרֵי עֶשֶׂר אֲמַרִין בְּנֵי שָׁנָא
תְּרֵי עֶשֶׂר וּמִנְחָתָהוֹן וַצִּפְרִי בַר עֲזִין תְּרֵי עֶשֶׂר לְחֻמָּתָא:
פֶּה וְכָל בָּקָר וְזֶבֶח הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה פְּרִים
אֵילִם שְׁשִׁים עֶתְדִים שְׁשִׁים כְּבָשִׂים בְּגִי'שָׁנָה שְׁשִׁים
זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָה אֹתוֹ: וְכָל בָּקָר וְזֶבֶח
הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה פְּרִים אֵילִם שְׁשִׁים עֶתְדִים
שְׁשִׁים כְּבָשִׂים בְּגִי'שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי
הַמִּשְׁחָה אֹתוֹ: וְכָל תוֹרֵי לְנִכְסֵת קוֹדֶשֶׁת עֶשְׂרִין וָאַרְבָּעָה
תוֹרִין דְּכָרִין שְׁתֵּין גְּדָנִין שְׁתֵּין אֲמַרִין בְּנֵי שָׁנָא שְׁתֵּין דָּא

הפמרה לפרשת נשא בשופטים פרק יג

יג וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצִּרְעָה מִמִּשְׁפַּחַת הַדְּנִי וְשֵׁמוֹ מְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ עֶקְרָה וְלֹא יָלְדָה: ג וַיֵּרָא
מִלֵּאד־יְהוָה אֶל־הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הִנֵּה־נָא אֶת־עֶקְרָה וְלֹא יָלְדָתְּ וְהָרִית וְיִלְדָתְּ בֵּן: ד וַעֲתֵּה
הַשְּׁמִרִי נָא וְאַל־תִּשְׁתִּי יַיִן וְשִׁכָּר וְאַל־תֹּאכְלִי כְּלִטְמָא: ה כִּי הִנֵּךְ הָרָה וְיִלְדָתְּ בֵּן וּמוֹרָה לֹא־יֵעָלֶה
עַל־רִאשׁוֹ כִּי־נִזְוִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנָּעַר מִן־הַבֶּטֶן וְהוּא יִחַל לְהוֹשִׁיעַ אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים:
ו וְתָבֹא הָאִשָּׁה וְתֹאמַר לְאִישָׁהּ לֵאמֹר אִישׁ הָאֱלֹהִים בָּא אֵלַי וּמְרָאָהוּ כְּמֵרָאָה מִלֵּאד־הָאֱלֹהִים
נִזְרָא מֵאֵד וְלֹא שְׂאֵלְתִּיהוּ אִי־מִזָּה הוּא וְאַת־שְׁמוֹ לֹא־הִגִּיד לִי: ז וַיֹּאמֶר לִי הִנֵּךְ הָרָה וְיִלְדָתְּ בֵּן
וְעֵתָה אֶל־תִּשְׁתִּי יַיִן וְשִׁכָּר וְאַל־תֹּאכְלִי כְּלִטְמָאָה כִּי־נִזְוִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנָּעַר מִן־הַבֶּטֶן עַד־יוֹם
מוֹתוֹ: ח וַיַּעֲתֵר מְנוּחַ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדוֹנָי אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ יְבוֹא־נָא עוֹד אֵלַינוּ
וַיִּזְוֶנוּ מִה־נִּעְשָׂה לָנָעַר הַיּוֹלֵד: ט וַיִּשְׁמַע הָאֱלֹהִים בְּקוֹל מְנוּחַ וַיָּבֹא מִלֵּאד־הָאֱלֹהִים עוֹד
אֶל־הָאִשָּׁה וְהִיא יוֹשֶׁבֶת בַּשָּׂדֶה וּמְנוּחַ אִישָׁהּ אֵין עִמָּה: י וְתִמְהַל הָאִשָּׁה וְתִרְץ וְתִגֵּד לְאִישָׁהּ
וְתֹאמַר אֵלָיו הִנֵּה נִרְאָה אֵלַי הָאִישׁ אֲשֶׁר־בָּא בְּיוֹם אֵלַי: יא וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ מְנוּחַ אַחֲרֵי אִשְׁתּוֹ וַיָּבֹא
אֶל־הָאִישׁ וַיֹּאמֶר לוֹ הֲאֵתָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־דִּבַּרְתָּ אֶל־הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אָנֹכִי: יב וַיֹּאמֶר מְנוּחַ עֵתָה יָבֹא
דְּבַרְיָךְ מִה־יְהִיָּה מִשְׁפַּט־הַנָּעַר וּמַעֲשָׂהוּ: יג וַיֹּאמֶר מִלֵּאד־יְהוָה אֶל־מְנוּחַ מִכָּל אֲשֶׁר־אָמַרְתִּי
אֶל־הָאִשָּׁה תִּשְׁמָר: יד מִכָּל אֲשֶׁר־יֵצֵא מִנֶּפֶן הַיַּיִן לֹא תֹאכַל וַיִּין וְשִׁכָּר אֶל־תִּשְׁתִּי וְכָל־טְמָאָה
אֶל־תֹּאכַל כָּל אֲשֶׁר־צִוִּיתִיָּה תִּשְׁמָר: טו וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־מִלֵּאד־יְהוָה נַעֲצֹרֶה־נָּא אוֹתָךְ וְנַעֲשֶׂה
לְפָנֶיךָ גְּדִי עֲזִים: טז וַיֹּאמֶר מִלֵּאד־יְהוָה אֶל־מְנוּחַ אִם־תַּעֲצֹרֶנִי לֹא־אֲכַל בְּלַחְמְךָ וְאִם־תַּעֲשֶׂה עִלָּה
לִיהוָה תַּעֲלֶנָּה בִּי לֹא־יָדַע מְנוּחַ כִּי־מִלֵּאד־יְהוָה הוּא: יז וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל־מִלֵּאד־יְהוָה מִי שְׁמוֹךְ
כִּי־יָבֹא דְבַרְךָ וּכְבֹּדְךָ: יח וַיֹּאמֶר לוֹ מִלֵּאד־יְהוָה לָמָּה זֶה תִּשְׁאֵל לְשִׁמִּי וְהוּא־פָּלֵא: יט וַיִּקַּח
מְנוּחַ אֶת־גְּדֵי הָעֲזִים וְאֶת־הַמִּנְחָה וַיַּעַל עַל־הַצֹּר וּלְיְהוָה וּמִפְּלֵא לַעֲשׂוֹת וּמְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רָאִים:

וַיְהִי בַעֲלוֹת הַלֵּיל מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ הַשְּׂמִימָה וַיַּעַל מִלֶּאֱדִי-יְהוָה בְּלֶחֶב הַמִּזְבֵּחַ וּמִנֹּחַ וְאִשְׁתּוֹ רָאִים וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם אֶרֶץ: ־ וְלֹא-יָסַף עוֹד מִלֶּאֱדִי יְהוָה לְהִרְאֶה אֶל-מִנֹּחַ וְאֶל-אִשְׁתּוֹ אִי יָדַע מִנֹּחַ כִּי-מִלֶּאֱדִי יְהוָה הוּא: ־ וַיֹּאמֶר מִנֹּחַ אֶל-אִשְׁתּוֹ מוֹת נָמוּת כִּי אֱלֹהִים רְאִינוּ: ־ וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ לוֹ חָפֵץ יְהוָה לְהַמִּיתֵנוּ לֹא-לָקַח מִיָּדֵנוּ עֹלָה וּמִנְחָה וְלֹא הִרְאֵנוּ אֶת-כָּל-אֱלֹהִים וְכָעַתָּה לֹא הַשְׂמִיעֵנוּ כּוֹזֵאת: ־ וַתֵּלֶד הָאִשָּׁה בֶּן וַתִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ שֵׁשׁוֹן וַיִּגְדֵּל הַנָּעַר וַיִּבְרָכֵהוּ יְהוָה: ־ וַתַּחֲלֵל רוּחַ יְהוָה לַפְעָמּוֹ בְּמַחֲנֵה דָן בֵּין צֶרֶעָה וּבֵין אִשְׁתָּאוֹל:

<<< המשך מעמוד 11

בידיים: כאשר אנו כן מממשים את מה שלמדנו, מקיימים מצוות ומאירים את העולם באורה של התורה - רק אז אנו מתממשת האנרגיה האצורה בתורה, והעולם הופך לקדוש וקרוב לקב"ה.

קדושתה, ללא שיהודי ייקח אותה, יפתח אותה, ילמד אותה ויבצע את הכתוב בה - נשארת כמו אוצר בתיבה נעולה, שכן היא לא הופכת את החול לקודש ואת הדומם לחי.

זה רק ממחיש ומעצים את הכוח שיש לנו

לבית חב"ד, בית הכנסת, לעסק או לחוסד החינוכי
התוכן מתעדכן כל העת, בקטעים רלוונטיים תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

מבצע מיוחד:
לאורך הקורס:
55% הנחה
לשנה הראשונה

JEM ישראל < did.li/JEM-tv < 03-3083554

לחיות עם הרבי - סביב השעון
וידאו מהרבי ברצף בכל שעות היממה

עושים מנוי, ומקבלים מידי שבוע למייל
מנה חסידיית גדושה של

התקשרות

chabadisrael.co.il
ישראל - הכתובת שלך לכל עניין יהודי

התועדות • שולחן שבת משפחתי חסידי
רעיון ממאמר חסידות • תמונה מספרת

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 ד' לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', י' בסיוון	2:59	4:08	4:35	5:42	9:05	12:40	13:15	19:44.7	20:12
ש"ק, י"א בסיוון	2:58	4:07	4:35	5:42	9:05	12:40	13:15	19:45.1	20:13
א', י"ב בסיוון	2:58	4:07	4:34	5:42	9:05	12:40	13:15	19:45.6	20:13
ב', י"ג בסיוון	2:57	4:07	4:34	5:42	9:05	12:40	13:16	19:46.0	20:14
ג', י"ד בסיוון	2:57	4:07	4:34	5:42	9:05	12:40	13:16	19:46.5	20:14
ד', ט"ו בסיוון	2:57	4:07	4:34	5:42	9:05	12:41	13:16	19:46.9	20:15
ה', ט"ז בסיוון	2:57	4:07	4:34	5:42	9:05	12:41	13:16	19:47.2	20:15
ו', י"ז בסיוון	2:57	4:07	4:34	5:42	9:06	12:41	13:17	19:47.6	20:15

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם י' בסיוון ה'תשפ"ה – י"ז בסיוון ה'תשפ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י' בסיוון	הל' מאכלות אסורות פרק יא-יג.	הל' רוצח ושמירת נפש פרק ג.	מל"ת קפא. קפב. קפד. קפה. קפג.
ש"ק	י"א בסיוון	פרק יז-טז.	פרק ד.	מל"ת קפז. קפו. קפט. קצ. קצא. קצב.
א'	י"ב בסיוון	פרק יז. הל' שחיטה... בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ה.	מל"ת קצג. קנג. קצד. מ"ע קמו.
ב'	י"ג בסיוון	פרק ג-ה.	פרק ו.	מל"ת קא.
ג'	י"ד בסיוון	פרק ו-ח.	פרק ז.	מ"ע קמז.
ד'	ט"ו בסיוון	פרק ט-יא.	פרק ח.	מל"ת שו.
ה'	ט"ז בסיוון	פרק יב-יד.	פרק ט.	מ"ע קמח.
ו'	י"ז בסיוון	נדבות פי' וגו'. ספר הפלאה והוא ספר שעי... הל' שבועות... בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק י'	מל"ת סא.

זמני הדלקת הנרות

כרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
נשא	19:03	20:24	19:25	20:27	19:16	20:28	19:23	20:24
בהעלותך	19:06	20:27	19:28	20:30	19:19	20:32	19:26	20:27

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**